

Tình Yêu Vườn Trường Của Tô Kim Lâm

Contents

Tình Yêu Vườn Trường Của Tô Kim Lâm	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	3
3. Chương 3	5
4. Chương 4	6
5. Chương 5	8
6. Chương 6	9
7. Chương 7	11
8. Chương 8	12
9. Chương 9	14
10. Chương 10	15
11. Chương 11	17
12. Chương 12	18
13. Chương 13	19
14. Chương 14	21
15. Chương 15	24
16. Chương 16	25
17. Chương 17	26
18. Chương 18	28
19. Chương 19	30

Tình Yêu Vườn Trường Của Tô Kim Lâm

Giới thiệu

Thể loại: Đam mỹ, hiện đại, nhất công nhất thụ, giáo hoạt thụ, si tình công, HEConverter: Xanh Xa

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tinh-yeu-vuon-truong-cua-to-kim-lam>

1. Chương 1

Tô Kim Lâm, mười tám tuổi, môi hồng răng trắng, ngũ quan tinh xảo xinh đẹp. Tiểu thiếu gia nhà giàu ngồi ngay ngắn với dáng vẻ thanh lịch trên TV. Có tiền thì có tiền, nhưng tính khí của Tô tiểu thiếu gia cũng không có ngoan ngoãn gì, lại còn thích chọc ghẹo người khác, nội tâm rất tà ác. Theo lý thuyết, cái tên nghe một đằng làm một nẻo này sẽ phải chịu đựng sự khinh bỉ và phỉ nhổ của người khác, nhưng chỉ vì trong cuộc sống Tô Kim Lâm lại nắm trọn cách giả trang kỹ thuật cao – bộ dáng yếu đuối dễ thương, học mười phần thành công mười phần, cái miệng nhỏ nhắn vừa ngon ngọt vừa dễ lừa người, vì vậy tất cả sự yêu thương triệu mến đều tập trung về phía cậu, cơ bản là từ nhỏ cậu chưa bao giờ phải chịu ảm ức.

Thân thiết đặc biệt với Tô Kim Lâm chính là mười hai vị anh chị lớn tuổi hơn. Anh cả đã ba mươi tuổi rồi, vậy chị của cậu nhỏ nhất cũng là hai mươi mốt. Mười hai người anh chị này dáng người đủ kiểu, nghề nghiệp lại càng đa dạng hơn, có người là tổng giám đốc của một công ty, có người là nhân vật quan trọng trong chính trị, có người là ngôi sao đang nổi tiếng, có người là xã hội đen tạp nham, có người là tiểu thuyết gia có sách bán chạy trong giới trẻ đương đại, có người mở một ngư trường điểm[1],... Mặc dù sự khác biệt giữa bọn họ rất lớn, nhưng lại có một điểm chung, đó chính là bao che, toàn bộ đều xem Tô Kim Lâm như bảo bối mà yêu thương che chở, không chịu được khi thấy cậu bị người khác bắt nạt dù chỉ một chút.

Còn nhớ năm đầu tiên khi Tiểu Kim Lâm bước vào tiểu học, vì một cậu nhóc to lớn mập mạp xấu xí thích bắt nạt người khác, Tiểu Kim Lâm lại chính nghĩa đầy mình nên tiến đến trách móc cậu mập, dùng từ ‘nhỏ bé’ không hàm súc mà bình luận về ngoại hình to lớn ục ịch của cậu mập, kết quả cậu mập kia then quá hoá giận, tay áo xắn lên, nắm đấm sẵn sàng để dạy cậu cho ra trò. Nhưng chưa kịp điều chỉnh tư thế cho phù hợp, thì âm thanh của Đường ca – anh của cậu nhóc bốn tuổi Tô Kim Lâm – vang đến, sử dụng lực phù hợp với vật lý mà đánh cậu mập ngã xuống đất, sau đó ngồi trên người tên mập, dùng hai tay hai chân cùng lúc, hung hãn muốn đánh chết thằng quỷ nhỏ đã ức hiếp bảo bối. Vì thời cơ đã mất, cậu mập chỉ có thể phòng ngự mà không thể đánh trả, thoáng cái đã bị trừng phạt đến thâm thối.

Sau đó, theo chứng kiến của các bạn học khác, là cậu mập to lớn muốn đánh Tiểu Kim Lâm đáng yêu, anh của cậu giận dữ liền muốn thực hiện đúng nghĩa vụ bảo vệ đứa em nên mới đánh cậu mập đến mặt mũi bầm dập. Cô giáo nhìn Tiểu Kim Lâm giống như hoàng tử này đang mở to đôi mắt lấp lánh ánh lệ, tình mẹ dâng trào. Lại nhìn về phía cậu mập mặt mũi khó ưa, nhất thời sáng suốt như gương, lập tức bắt cậu mập viết một bản kiểm điểm năm trăm từ, đều về việc xin lỗi Tô Kim Lâm. Mặc dù cậu mập rất tức giận, nhưng không thể làm được gì, chỉ đành nuốt cục tức vào bụng. Sự việc là như vậy đấy.

Vì vậy, cậu nhóc Tô Kim Lâm được mọi người yêu thương rất cuộc cũng trưởng thành, cũng phải xa nhà mà đi học đại học, mặc dù là học trong thành phố này. Lúc đầu Tô thiếu gia muốn đến Bắc Kinh báo hiếu cho tổ quốc, nhưng mọi thành viên trong gia đình đều không đồng ý, nguyên nhân rất đơn giản, vì quá xa nên ông bà nội không thể đến thăm cháu trai bảo bối của bọn họ thường xuyên được, vì quá xa nên ba mẹ không thể đến thăm đứa con bảo bối của bọn họ thường xuyên được, vì quá xa nên các anh chị trong nhà không thể đến thăm em trai bảo bối của họ thường xuyên được,...

[2]... Cứ như vậy, một trường đại học T quý tộc nhất đất này chịu một nhiệm vụ to tát đó là quản lý Tô thiếu gia. Nói vì sao muốn vào trường quý tộc ư, nguyên nhân càng đơn giản, hoàn cảnh sinh hoạt của trường quý tộc rất tốt, hẳn là không làm cho cháu trai, đứa con, em trai bảo bối của bọn họ chịu khổ rồi.

Cũng không thể không nói đến tin tức của Tô thiếu gia ngày hôm đó, đám người trong dòng tộc hùng hùng dũng dũng đi theo, không phải ai cũng đi nhưng so với bọn quỷ xâm lược Nhật Bản[3] năm đó còn nhiều hơn, với một quy mô gì đó rất hùng vĩ. Ký túc xá của sinh viên là hai người ở một phòng, hai phòng một sảnh, cùng với một phòng tắm và một nhà bếp nhỏ, phương tiện đầy đủ, môi trường không tệ. Đám người hỗ trợ Tô thiếu gia dọn dẹp vệ sinh, trải nệm giường dàng hoàng, lắp đặt mạng cáp đầy đủ, bật máy lạnh sẵn sàng, cùng người khác trong ký túc xá kết nối quan hệ cá nhân. Bạn cùng phòng với Tô thiếu gia là một người rất đáng yêu, thành viên trong Tô gia cũng rất thích cậu bạn đó, dặn hai người phải sống tốt với nhau, tình hữu nghị giữa hai bên phải tốt đẹp. Đối phương không phụ sự mong đợi của mọi người, liên tục gặt đầu dạ vâng. Tôi nghĩ đám người đó đã bị đối phương làm cho lung lay rồi.

Mọi việc đã chuẩn bị, chỉ thiếu lời tạm biệt.

Ông Tô nói: Cháu trai bảo bối, nếu như có kẻ ức hiếp cháu, cháu cứ nói cho ông biết, ông mang cháu đến tìm cha mẹ của tên đó, để cho bọn họ dạy dỗ con mình cho ra trò.

Tô thiếu gia hai mắt đầm lệ mông lung, nước mắt rơi không ra cũng không chảy ngược vào được, chỉ có thể liên tục gật đầu, bộ dáng nhỏ nhắn kia làm cho người khác thật đau lòng.

Cuộc sống của bà Tô: Bảo bối. Cực cưng. Bà thật không nỡ xa cháu...

Tô thiếu gia vội vàng nhào vào lòng bà, thanh âm nghẹn ngào: Bà, cháu cũng không nỡ xa bà, nếu cháu được nghỉ thì sẽ liền về nhà thăm bà.

Bà Tô thấy tình cảnh này cực kỳ đau lòng, đã muốn tiến lên cổ vũ đứa con, an ủi mẹ ruột, lại lập tức bị người khác xen vào.

Tứ ca xã hội đen tạp nham với bộ dạng hung dữ nói: Bảo bối Kim Lâm, nếu có kẻ ức hiếp em em cứ nói cho anh biết, anh dẫn người đến chém nó.

Thập nhất tỷ xinh đẹp, người mẫu đương thời nói: Tiểu Kim Lâm thân yêu, nếu có kẻ ức hiếp em em cứ nói cho chị biết, chị sẽ quyền rũ hắn, để cho hắn thất thân với thất tâm luôn!

Bát tỷ khoác một lớp áo bên ngoài là tiểu thuyết gia có sách bán chạy nhưng thực chất lại là một hủ nữ thứ thiệt nói: Kim Lâm thân yêu, nếu có kẻ ức hiếp em em cứ nói cho chị biết, chị sẽ cho hắn thấu chịu sự khinh bỉ của mọi người, để cho n người x gian hắn, để cho n+1 đàn ông SM[4] hắn.

...

Mỗi người ném một câu lại một câu đến, Tô thiếu gia giả vờ ngoan hiền, giả vờ hiếu thảo, giả vờ dễ thương, dùng miệng lưỡi linh hoạt đến tê liệt, rốt cuộc cũng đuổi được đám người cầm chân kia, không khí lại yên tĩnh.

Nhìn theo những chiếc Limo dài từ từ biến mất khỏi tầm mắt, Tô thiếu gia thu lại ánh mắt tràn ngập nhưng nhớ, sau đó nhìn thấy cái cổ của người bạn cùng phòng đang ngoái ra ở cửa phòng đưa tiễn mọi người mà huyết sáo một cái: “Tiểu tử, kêu một tiếng anh hai cho dễ nghe xem nào, về sau anh hai che chở cho cậu.”

“Anh hai.” Bạn cùng phòng với Tô thiếu gia tên là Trình Trữ, từ nhỏ đã là một đứa trẻ biết nghe lời, người khác bảo cậu ta làm gì thì cậu ta liền làm cái đó (ngoại trừ những việc vi phạm pháp luật), cũng chẳng có một câu oán trách, thêm nữa là thật ra cậu ta chưa bao giờ thấy một người giả vờ, đột nhiên gặp thì chẳng biết làm thế nào, vì vậy khi Tô thiếu gia kêu cậu ta gọi cậu là “anh hai”, cậu cũng lập tức làm theo.

“Rất ngoan, rất ngoan. Về sau nếu xảy ra việc gì thì anh hai sẽ che chở cho cậu. Ha ha ha.” Trong thế hệ của Tô thiếu gia thì cậu là nhỏ nhất, chẳng có ai thỏa mãn ham thú làm anh hai của cậu, nay lại có một tên nhóc xem ra rất là nhỏ bé nhưng biết nghe lời ở đây, không nhân cơ hội này làm đại ca thì làm sao mà được.

“Cậu tên là Trình Trữ phải không, về sau tôi sẽ gọi cậu là Tiểu Trữ Nhi đấy.” Tô thiếu gia vẫn còn ra lệnh.

“Vâng.” Trình Trữ vẫn không dị nghị lấy một tiếng.

Cứ như vậy, Tô thiếu gia bắt đầu cuộc sống đại học hoàn toàn mới lạ của cậu.

2. Chương 2

Sự việc xảy ra vào tháng chín, nắng cũng gay gắt hơn. Trường quý tộc chính là môi trường sinh hoạt tốt nhất, nhưng chương trình dạy học vẫn giống như trường công lập. Điều đầu tiên mà các tân sinh mới nhập học phải thi hành chính là huấn luyện quân sự. Những đợt huấn luyện quân sự này thật sự là muốn lấy mạng người mà, trường học đa số là thiên kim tiểu thư và thiếu gia nhà giàu, sao chịu đựng được loại cực hình này đây. Vì vậy lúc này đây rầy những câu oán hờn.

Tô Kim Lâm từ nhỏ đã bắt đầu học một số kỹ năng phòng thân, ngày đầu tiên huấn luyện quân sự cũng không thấy có gì khác thường. Tiểu Trữ Nhi bé nhỏ ốm yếu, khuôn mặt nhỏ nhắn bị ánh nắng gay gắt làm cho đỏ bừng lên, nhưng vẫn cắn hàm răng nhỏ kiên trì. Tình cảnh của mọi người vẫn tốt hơn chút, ít nhất không có ai té xỉu. Khi huấn luyện quân sự bắt đầu thì nhà trường thông báo rằng đợt huấn luyện này tiến hành trong mười lăm ngày. Tục ngữ nói, trường xấu sẽ dạy trò tốt. Vì vậy một vài n đồng chí có ý chí nghị: Được rồi, mười lăm ngày thì mười lăm ngày, cắn răng chịu đựng được, kỳ thật vấn đề này cũng không có lớn lắm, dù sao về sau tiếp nhận gia nghiệp còn khổ cực hơn. Nhưng khi ngày đầu tiên từ sáu giờ sáng lên tỉnh thân bắt đầu chạy, buổi trưa nghỉ được hai tiếng rồi tiếp tục đến chạng vạng năm giờ chiều mới được nghỉ ngơi một tiếng, sau đó buổi tối sáu giờ lại tranh thủ thời gian đến địa điểm huấn luyện tiếp theo, những việc này đến ý chí kiên cường của các đồng chí trên cũng tan vỡ... Làm sao điều này có thể chấp nhận được? Cuộc sống buổi tối đẹp đẽ của tôi... thời gian thích hợp để nghỉ ngơi của tôi... Trường học này lừa dối một cách trắng trợn... Chúng tôi bị tổn thương rồi đây...

Cho dù có cực kỳ khắc khổ, mọi người vẫn cắn răng nhẫn nại, người nào cũng không có được cái đặc quyền miễn huấn luyện. Có điều những ngày huấn luyện tiếp theo lại không có tàn khốc như vậy nữa, huấn luyện viên mở lòng từ bi cho nghỉ giữa trận, còn mở cuộc thi đấu ca hát tại tổ đội, huấn luyện viên đích thị là ca sĩ lão luyện rồi, nào là “Trách đương binh đích nhân” “Hong kỳ phiêu phiêu” “Phiên thân nông nô bả ca xướng” vân vân, có bài cả đám học sinh còn chưa nghe qua, làm sao có thể hát? Huấn luyện viên vừa cảm thán vừa tiếc nuối, đành phải cho đám học sinh hát những bài đang thịnh hành. Vì vậy trên sân vận động xuất hiện một hiện tượng kinh dị: phía đông có người vừa rống xong bài “Song tịet côn”, phía tây liền gầm lên bài “Toán nhĩ ngoan”. Lại còn có các bạn nữ anh hùng xung phong đảm nhận bài “Thanh tàng cao nguyên”, giọng nữ chói tai tràn đầy sức sống vang vọng khắp ngõ ngách của sân vận động, tất cả mọi người đều ngừng lại, quên mất phản ứng lại, trên sân thể dục là một khoảng yên tĩnh, ngay cả tiếng hô hấp không thoải mái cũng có thể nghe rõ. Kể ra thì thấy chậm nhưng lúc đó hành động rất nhanh, đám học sinh bạo động, “Vì dân trừ hại, tiêu diệt đám ma quỷ kia!!!”. Đám nữ sinh ôm đầu chạy trốn. Sự việc xảy ra bất ngờ quá, huấn luyện viên bị âm thanh kia làm cho choáng váng đầu óc, lại bị âm thanh chiến đấu của quần chúng đang giận dữ kia làm cho thanh tỉnh lại, sắc mặt kì lạ .thở còi, tiếp tục huấn luyện!

Cứ bình lặng như vậy được mấy ngày, chỉ là lúc nghỉ ngơi giữa trận không ai đề nghị thi ca hát nữa... Lúc này về cơ bản là Tô Kim Lâm đã làm quen được với đa số học sinh trong hệ Quản Lý rồi. Đối với vài người cậu tin rằng có thể cùng người ta thiết lập một tình hữu nghị chặt chẽ. Cũng có vài người ôm trong lòng một loại cảm giác không giống với cậu, nhưng Tô Kim Lâm vẫn giả vờ che giấu như không biết điều đó, lại dùng khuôn mặt vô tội nhưng mê người đó làm cho bọn họ không ai sinh sự với cậu.

Cứ như vậy đợt huấn luyện quân sự pha lẫn ngũ vị chua ngọt đắng cay cuối cùng cũng kết thúc trong sự mong đợi của đám học sinh. Tuy nói huấn luyện khắc khổ, nhưng các huấn luyện viên sau khi đã ở chung mười lăm ngày vẫn có phần không nề rời xa. Đây chính là kí ức đầu tiên trong khoảng thời gian học đại học này, là kí ức đáng quý.

Trước khi chưa có lên đại học, thành viên trong gia tộc đều nhất trí phản đối việc cậu quen bạn gái. Dùng một lý do rất chi là đúng đắn: yêu sớm không tốt cho thanh thiếu niên đang trưởng thành, yêu sớm không tốt cho thành tích học tập, không tốt về việc thiết lập một cái nhìn chính xác về cuộc sống, về giá trị tích cực, về thế giới. Thật ra nguyên nhân thật sự chính là sợ sau khi Tô Kim Lâm quen bạn gái sẽ không có thời gian ở cùng với bọn họ. Đối với ý nghĩ này, biện pháp giải quyết của Tô Kim Lâm chính là: bản thân nghe bề trên nói là không được quen bạn gái, nhưng không có nói là không được quen bạn trai. Tô thiếu gia là thành quả đáng tự hào của tình yêu, là vận lực từng trung quá, phiên điệp bất triêm thân[1], là người đã quang minh chính đại đem tiểu mỹ nam về nhà, mượn danh học tập mà trực tiếp khai bao người ta...

Hồi tưởng lại chuyện cũ chung ta có thể đưa ra hai kết luận: một, Tô thiếu gia nhà ta nam nữ đều ăn được. Hai, Tô thiếu gia là một đứa nhỏ ngoài mặt hiền lành bên trong tâm tối.

Đương nhiên chúng ta muốn xuyên thấu qua sự việc để xem rõ bản chất, cố gắng tìm kiếm chân tướng bí ẩn của cái người phạm tục kia. Rất nhiều người cũng không biết, thật ra Tô thiếu gia cực kỳ hối hận chuyện năm đó. Bạn nói xem, tình yêu ngây thơ có bao nhiêu tốt đẹp, có bao nhiêu mà khiến bao người hướng tới, có bao nhiêu mà khiến bao người hiểu được sau khi đã trải qua. Tô thiếu gia không khỏi cảm thán: Cái quý nhất trong cuộc đời chính là mối tình đầu, mối tình đầu đối với mỗi người mà nói chỉ có một lần, mối tình đầu của một người hẳn là đã trải qua những điều này: nghỉ lại chuyện cũ, hân hân không vì phung phí tình

yêu mà hối hận, cũng không vì mối tình đầu không có kết quả mà xấu hổ, như vậy, trong lúc sắp chết, hẳn có thể nói hết câu “Toàn bộ sinh mệnh cùng tinh lực của tôi, đều đã hiến cho sự nghiệp vĩ đại nhất trên đời — vì mối tình đầu quý giá mà đấu tranh.”

Vì thế, Tô thiếu gia quyết định. Cậu, muốn thật sự hàn huyên một hồi về tình yêu học đường ngây ngô mà lại tốt đẹp của mình.

3. Chương 3

Tô Kim Lâm từ nhỏ đã ngậm cái muỗng vàng lớn lên, lại được sự trù mến từ gia cảnh cùng gia tộc ưu việt tạo cho cậu một loại cảm giác về sự ưu việt. Nội tâm khó tránh khỏi kiêu căng, nhưng như chúng ta đã nói, Tô Kim Lâm là người sẽ giả bộ, cho dù trong lòng khinh thường bạn, nhưng ngoài mặt cũng sẽ giả làm một bộ dạng như bạn thân tốt với bạn, làm bạn can tâm tình nguyện vì cậu ra sức mà không trách lấy một lời.

Một người bạn không cùng lớp tên Cao Kiến cực kỳ chân thành mời cậu cùng đến quán bar tán gái, Tô Kim Lâm nhũn mày, nghĩ rằng: Chỉ có mỹ thiếu niên nhanh nhẹn là còn dùng đến chữ ta mà đến quán bar tìm cái loại phụ nữ hạ lưu kia sao? Nhưng ngoài mặt thì vẫn cực kỳ khách khí: “Thật xin lỗi, xã đoàn kịch bận rất nhiều việc, lần sau trở lại đi. Lại còn có cậu đi nữa, tôi làm gì có cơ hội thể hiện cơ chứ. Cậu đi chơi tốt, vui vẻ chút nhé.”

Cao Kiến dương dương đắc ý: “Tốt lắm, lần này chúng tôi đi trước. Lần sau cậu nhất định không được vắng đâu đấy.”

Cứ như vậy, sau khai giảng không tới hai tháng, Tô thiếu gia đã dựa vào bề ngoài tuấn tú, khí chất tao nhã, gia thế tốt đẹp cùng rất nhiều nhân tố khác để trở thành nhân vật quan trọng của trường học. Có người nói, có thể không nhớ giáo viên chủ nhiệm của lớp mình là ai nhưng không thể không biết Tô Kim Lâm, bởi vậy có thể thấy rõ được độ nổi tiếng của Tô Kim Lâm.

Nhận được sự yêu mến của mọi người, Tô Kim Lâm không phụ lòng mong đợi của họ, đăng ký vào hội học sinh mà đang tuyển trưởng ban văn nghệ kiêm kịch sân khấu. Nói Tô Kim Lâm bình thường đã đặc biệt yêu “Diễn kịch”, cho nên một mình kiêm hai chức vụ này coi như là đúng với ý nguyện của mọi người, là đúng chiều hướng của tình thế.

Tô Kim Lâm tiếp nhận chức vụ kịch sân khấu đã phát hiện ra một vấn đề nghiêm trọng, đó chính là đạo cụ biểu diễn không đủ, sân khấu bố trí đơn sơ, không chút khí khái tuổi trẻ, đèn đóm quá cũ kĩ không đủ hấp dẫn người khác. Cho dù là trường quý tộc nhưng kinh phí cũng có hạn, muốn giải quyết mấy vấn đề này, dựa vào kinh phí trường là chuyện xa vời quá.

Suy nghĩ một chút, Tô Kim Lâm Tô thiếu gia quyết định tự bản thân mình đi lôi kéo tài trợ.

“Tiểu Trữ nhi, anh hai cùng cậu ra ngoài đi dạo, thế nào?” Tô Kim Lâm nói.

Tiểu Trữ nhi có hơi do dự, sau một lát mới truyền đến âm thanh nhẹ nhàng của cậu ta “Nhưng hôm nay có tiết mà...”

“Anh hai không phải muốn trốn tiết, mà là muốn cống hiến cho trường. Tiểu Trữ nhi cậu cùng anh hai ra ngoài cũng là vì ra sức giúp cho sự nghiệp của trường, không ai có thể nói cậu thế này thế đó được.” Tô Kim Lâm nói tiếp.

“Oa..., chúng ta đi liền đi.” Tiểu Trữ nhi nghe lời giải thích của Tô Kim Lâm liền lập tức chấp nhận.

Cái gọi là trường quý tộc về mặt vị trí địa lý đương nhiên tương đối ưu việt, cách trung tâm thành phố T cũng không xa. Hai người gọi một chiếc taxi, thẳng đến địa điểm cần đến. Có lẽ không tới hai mươi phút, xe dừng trước một quán điểm tâm. Tô Kim Lâm phong độ đầy mình bước xuống xe, kéo tay Tiểu Trữ nhi nói “Tiểu Trữ nhi, điểm tâm nơi này cũng không tệ lắm, chúng ta đi vào ăn thử đi.”

Tiểu Trữ nhi vừa thấy liền biết là người thích ăn ngọt, vừa nghe hai chữ điểm tâm, hai mắt sáng lên như đèn ô tô, tươi cười ngọt ngào, rất đáng yêu.

Hai người ăn nhiều bánh ngọt thơm ngon, lại uống chút trà lài đường sắc đẹp mới đi ra, đi bộ không xa quán điểm tâm lắm chính là tập đoàn của Đường thị.

Tô Kim Lâm nói: “Chị gái xinh đẹp, em họ Tô, em muốn gặp tổng giám đốc của các chị, các chị có thể báo lại một tiếng không?”

Cô gái tên Tiền Thai nhìn thiếu niên tuấn mỹ trước mắt, khuôn mặt hồng hồng hỏi: “Xin hỏi các em có hẹn trước chưa?”

“Có.” Tô Kim Lâm cười mê hoặc.

“Vậy xin chờ một chút.” Cô Tiểu Thai nói chuyện điện thoại với thư kí của tổng giám đốc đó, nói tóm tắt đơn giản giải thích tình huống rồi báo cho Tô Kim Lâm biết là mình có thể đi lên rồi

“Cám ơn.” Tô Kim Lâm đổi thành một nụ cười tao nhã, sau đó kéo tay Tiểu Trữ nhi sau lưng đi thang máy lên. Văn phòng tổng giám đốc của Đường thị ở tầng trên cùng của tòa nhà, cao vút xuyên mây, tầm nhìn rộng lớn, điều kiện cực tốt.

Cô thư kí Châu Dịch đã ở trước cửa phòng làm việc của mình. Câu nói đầu tiên khi nhìn thấy Tô Kim Lâm không phải là câu “Xin chào” cực kỳ quy củ, cũng không phải câu “Cậu bé đẹp trai em tên gì?” cực kỳ háo sắc mà là hai mắt sáng lên, giọng điệu kích động nói “Em và tổng giám đốc của bọn chị cực kỳ xứng đôi.”

Tô Kim Lâm là người từng trải, cả ánh mắt cũng chưa chuyển biến một chút nào, chỉ nhướn lông mày, ám chỉ đối phương hãy đưa ra một lời giải thích hợp lý.

“Chị nói là em muốn đáng đẹp có đáng đẹp, muốn tài giỏi có tài giỏi, thực lực so với ông chủ của các chị là tương đương với nhau.” Thư ký Châu Dịch rất điềm tĩnh.

Tô thiếu gia gật gật đầu thỏa mãn, đương nhiên đối với đáp án này cực kỳ vừa lòng. Sau đó nhắc chân muốn đi đến văn phòng của tổng giám đốc. Tiểu Trữ nhi bên cạnh nói: “Anh hai, em cùng chị thư kí này ở lại đây chờ anh được không?”

Tô Kim Lâm cũng biết Tiểu Trữ nhi sợ người lạ, không đi vào cũng được, nhờ cô thư kí đó giúp cậu trông nom một chút. Châu Dịch liên tục gật đầu, biểu hiện cho rằng cô nhất định đối đãi tốt với Tiểu Trữ nhi.

Sau khi Tô Kim Lâm gõ cửa nghe được đằng sau cánh cửa kêu lên một tiếng “Mời vào” mới đẩy cửa vào. Người đàn ông đập vào mắt này nghiêm chỉnh cúi đầu chăm chú xem tài liệu trong tay, tóc tai chỉnh tề cực kỳ thanh thoát, bả vai cực kỳ rộng rãi, cravat hơi nới lỏng, nhìn thấy vừa cột nhả lại mê người. Không thấy được ngũ quan của người đàn ông này nhưng trực giác của Tô thiếu gia cho thấy rằng người này có dáng vóc đẹp. Người đàn ông đó quả nhiên không phụ sự kì vọng của Tô thiếu gia, ngũ quan như điêu khắc, sống mũi thẳng tắp, bờ môi khêu gợi, khuôn mặt đen giòn, thân hình cao lớn rắn rỏi, toàn thân tản ra sức hấp dẫn, khiến người khác không kiềm được mà muốn tới gần.

Nếu nói có điều gì làm Tô thiếu gia phát ý, thì chính là nét mặt tỏ vẻ kì quái của người đàn ông kia, hoặc có thể nói là ngạc nhiên. Trái lại sau khi Tô thiếu gia nhìn thấy vẻ mặt đó vẫn không xấu hổ không phiền não, lại còn hơi nghiêng người để cho anh ta nhìn thấy rõ ràng hơn, ánh mắt cực kì chăm bém.

4. Chương 4

Người đàn ông đó hồi phục tinh thần lại dường như có phần giận, không giải thích được là giận chính mình hay là giận thiếu niên xinh đẹp trước mắt này, lại giận tái mặt nói “Mời ngồi.”. Lúc nghe Lâm lão gia tiến cử, cứ cho rằng đối phương chỉ là một thằng sinh viên ngu ngốc lỗ mãng, ngoài miệng nói rất dễ nghe là nhất định sẽ vì sự nghiệp giáo dục của Trung Quốc mà cống hiến, vì nghệ thuật mà dâng hiến sự nhiệt tình và ủng hộ của bản thân. Nhưng trong lòng nghĩ chính là một tên đầu óc nông nổi dám tới cửa xin tài trợ,

xem ông đây đuổi cổ người như thế nào. Nhưng bây giờ còn chưa đàm phán thì lại mất cơ hội trước tiên, bảo sao anh không tức giận? (Ngoài lề: Đường tổng cũng không phải là người tốt!)

Tô thiếu gia lần đầu mở miệng đã nói: “Ngưỡng mộ đã lâu, Đường tổng giám đốc. Cho tới nay đã nghe nói Đường tổng rất rộng lòng ở sự nghiệp từ thiện, vì nước vì dân tạo ra công hiến vĩ đại. Hôm nay tôi lấy tư cách là học sinh đại diện cho trường T đến cảm ơn và đàm phán một chút việc có liên quan đến người tài trợ cho trường.”

Được lắm, chưa gì đã phỉnh nịnh ông rồi, lại còn khẳng định rằng ông đây nhất định sẽ tài trợ cho trường các người, ông đây sẽ khẳng khái cự tuyệt người! “Tôi tiên sinh, tôi luôn luôn đứng ở lập trường kinh doanh mà xem xét, cho nên cũng đừng làm bất lợi với phía tôi, cậu nói thật một chút xem tôi được lợi gì khi tài trợ cho trường học các cậu? Tài trợ cho trường học các cậu có chỗ gì tốt?”

Tô thiếu gia cũng không hoang mang: “Trường T của tôi là một trong những trường nổi tiếng nhất thành phố này, trên xã hội này không có cách nào thay thế những tri thức được truyền lại, duy trì tác dụng tinh thần nhân văn. Quý công ty tài trợ cho sự nghiệp giáo dục trong trường có thể khích lệ suy nghĩ muốn được học của công nhân, nỗ lực đóng góp, cũng thể hiện mình là người chính nghĩa thiện lương, đối ngoại có thể tạo nên hình tượng tốt đẹp cho xí nghiệp của công ty, giành được sự khen ngợi và ủng hộ mọi người.”

Đường Duệ nhìn chằm chằm vào khuôn mặt tự tin của Tô Kim Lâm, không phục nói: “Cậu vừa nói rất đúng chỗ cần bàn bạc, tôi không tài trợ cho trường học các cậu tôi cũng có thể đạt được đầy đủ những điều trên. Hoặc nói trực tiếp là, bởi vì nhân tố chủ quan của tôi không hề muốn tài trợ cho trường học các cậu, vậy cậu làm thế nào đây?”

Tô Kim Lâm nhe răng cười, “Món tiền nhỏ này không đáng nói, tôi luôn nghĩ rằng Đường tổng không có bận tâm đến vấn đề này. Dù sao tập đoàn “Lăng Phong” rất hào sảng cấp tiền, theo tôi biết, Lăng Phong cùng quý công ty vẫn luôn là đối thủ cạnh tranh, Đường tổng buông tha đợt tài trợ lần này chẳng phải là chịu lép vế sao?”

Đường Duệ nhìn chằm chằm Tô Kim Lâm một hồi rồi nói: “Tôi đáp ứng lần yêu cầu tài trợ này của cậu, là một người tài trợ tôi muốn đến xem buổi diễn lần đầu tiên của hội kịch sân khấu các cậu.”

“Đó là đương nhiên rồi, biểu diễn của hội kịch sân khấu chính là muốn cảm ơn sự ủng hộ của Đường tổng.” Tô thiếu gia giả bộ nói.

Mọi chuyện đã đàm phán thỏa đáng, Tô Kim Lâm cáo từ. Trong lòng Đường Duệ cực kỳ muốn giữ cậu lại để trò chuyện, cảm giác tim đập kịch liệt đã có chút đau đớn. Nhưng lại tìm không thấy lý do gì, chỉ có thể bất đắc dĩ thả người đi.

Tâm tình của Tô Kim Lâm rất tốt, huyết sáo đi đến văn phòng thư ký. Lúc này hình tượng tao nhã của cậu một chút cũng không còn, nhưng theo lời của cậu nói là phù hợp với thả lỏng.

Đi tới văn phòng thư ký, thư kí Châu không có ở đó, nhưng nhìn thấy một người đàn ông đang ôm Tiểu Trữ Nhi muốn chọc ghẹo cậu ta. Tiểu Trữ Nhi giống một con thỏ trắng nhỏ đang hoảng loạn, thân thể lui lại, trốn không được trong lòng người đàn ông. Khuôn mặt nhỏ nhắn hồng lên, khiến người khác thương tiếc. Tiểu Trữ Nhi vừa thấy Tô Kim Lâm đi đến lập tức cầu cứu cậu: “Anh Kim Lâm...” Giọng nói đã nghẹn ngào.

Người đàn ông ôm cậu ta nghe cậu ta nói thì quay đầu lại, một cú đâm cũng vừa vặn tới. Khuôn mặt tuần tú của anh ta cùng với cú đâm của Tô thiếu gia chạm trán thân mật với nhau, lập tức la to một tiếng, lấy tay ôm mặt, Tiểu Trữ Nhi nhân cơ hội đó trốn ra sau lưng Tô thiếu gia.

Thấy Tiểu Trữ Nhi đã an toàn trở về, Tô thiếu gia quyết định thả tay đánh người. Người đàn ông đó tỉnh lại, tránh được một quyền khác của Tô Kim Lâm. Tô Kim Lâm giơ chân đá vào bụng anh ta, anh ta hơi nghiêng người, nhanh nhẹn né được cú đá của Tô Kim Lâm.

“Cậu có biết tôi là ai hay không? Cậu đánh ta một cú còn chưa đủ sao?” Người đàn ông đó tức giận mắng, oán hận nhìn thiếu niên xinh đẹp mà lại bạo lực trước mắt.

“Tôi không cần biết anh là ai. Chỉ là anh xâm phạm riêng tư đến người của tôi, tôi phải lấy lại công bằng.” Bề ngoài Tô thiếu gia bình tĩnh nhưng bên trong lại tức giận, ngấm lại chính mình yêu thương Tiểu Trữ

Nhi như bảo bối, trêu chọc một chút cũng không nổi, vậy mà bây giờ lại có một tên khốn không biết sống chết tới đùa giỡn Tiểu Trữ Nhi của cậu, cậu làm sao có thể nuốt cục tức này đây?

Tiểu Trữ Nhi thấy Tô Kim Lâm tức giận như vậy thì sợ Tô Kim Lâm sẽ vì cậu mà gặp phiền toái, vội vàng kéo áo Tô Kim Lâm: “Anh hai em không sao, đừng đánh nhau với hắn, chúng ta trở về đi.”

“Tiểu Trữ Nhi, không cần sợ. Chúng ta có nói như thế nào cũng phải lấy lại công bằng, nếu không có người sẽ coi trời bằng vung cho rằng mình có thể tự tiện chọc ghẹo người khác, bây giờ hắn không lĩnh giáo mấy bài dạy dỗ thì về sau còn có thể giết hại người khác.”

“Hừ. Vừa rồi bổn thiếu gia quá chuyên tâm mới cho cậu được đặc ý một phen. Ngược lại tôi rất muốn nhìn tiểu quỷ như cậu có thể đạt được công bằng gì ở nơi này.” Cơn tức giận của người đàn ông đó càng cao.

Cuộc chiến của hai người hết sức căng thẳng. Lúc này

5. Chương 5

“Các cậu đang làm cái gì ở đây? Ngừng hết cho tôi.” Đằng sau truyền đến giọng nói uy nghiêm mà bình tĩnh.

Tô thiếu gia không trả lời, thật không phải cậu ở trên đất của người khác gây sự trái đạo lý, mà cậu cho rằng cậu cùng đối phương không quen, không nhất thiết phải trả lời anh ta.

Người đàn ông vừa rồi sắc mặt vẫn còn đang lại tố cáo lại tình trạng: “Đường Duệ, cậu xem xem công ty cậu toàn là người gì vậy? Mà lại vô duyên vô cớ đánh người, cậu nói thử xem nếu khuôn mặt tuần tú của tôi trầy xước, các cậu có bồi thường được không?”

“Phương Dương, tôi mới nói cậu là người không có việc gì lại tới quấy rầy tôi làm việc, ngọn gió nào thổi cậu đến đây? Da mặt cậu dày như thế, dùng dao mổ cũng không đứt, cho nên cậu không cần lo lắng.” Đường Duệ đã có chút xôn xáo bại hoại rồi.

“Đường Duệ cậu muốn chết!” Người tên Phương Dương kia lại giơ nắm đấm lên kêu loạn.

“Đường tổng, không quấy rầy nữa.” Tô Kim Lâm không có hứng thú xem màn kịch này, mở miệng cáo biệt Đường Duệ.

Đường Duệ gật đầu, sau đó ánh mắt thâm thúy nhìn theo bóng lưng của Tô Kim Lâm.

“Như thế nào? Nhắm trúng cậu nam sinh nhỏ nhắn đó rồi chứ gì?” Phương Dương hỏi một cách cợt nhả. Sau đó lại ngạc nhiên kêu lên “Không lẽ cậu chưa từng thích qua à?”

“Không phải cậu cũng nhắm đến chú thỏ trắng nhỏ đáng yêu đó nên mới bị đánh sao?” Đường Duệ cũng không làm trò cười không công cho người khác.

“Cậu cũng hiểu được cậu ta giống con thỏ trắng nhỏ ư ~~ tôi cũng hiểu được mà. Thật muốn ném thử hương vị của cái miệng nhỏ đáng yêu kia. Ôi, chỉ thiếu chút nữa là hôn được rồi, đều là tại vì thằng nhóc kia...” Lần này Phương Dương không phản bác lại Đường Duệ, trái lại còn tràn đầy hào hứng khi nói về Tiểu Trữ Nhi.

“Tôi bận rất nhiều việc. Không có việc gì để nói thì xin đi thẳng rẽ phải, thang máy ở bên kia, không tiễn.” Đường Duệ lạnh lùng bước về phía văn phòng của anh.

“Lần này là thật sự có việc mới tìm cậu, lần trước cậu nói ——” Phương Dương lập tức chạy lên trước, cùng Đường Duệ bàn về chuyện công ty.

Mà bên kia.

“Tiểu Trữ Nhi, không phải cậu rất thích Tô Âm sao? Anh hai đưa cậu tắm ảnh có chữ ký của cô ấy có được không?” Tô Kim Lâm muốn kéo Tiểu Trữ Nhi thoát khỏi nỗi sợ hãi bị chọc vừa nãy.

Tiểu Trữ Nhi ngẩng đầu, ánh mắt có phần mê muội, hiểu được rồi thì khuôn mặt có chút hồng lên: “Thật vậy chăng?”

“Anh hai đã bao giờ lừa cậu đâu.” Tô Kim Lâm cười cười, “Nếu cậu muốn gặp cô ấy, anh hai cũng có thể cho cậu đi gặp cô ấy.”

“Anh Kim Lâm thật là tốt, vậy anh nhất định phải nhớ đưa em đi xin gặp cô ấy nhé...!!” Tiểu Trữ Nhi từ lúc đó vui vẻ không ngừng. Không nghĩ đến Tiểu Trữ Nhi cũng học người khác hâm mộ mình tình, tuy nhiên cô Tô Âm đó khuôn mặt hoàn mỹ, dáng người bốc lửa, nhưng riêng về tính cách thì rất mạnh mẽ... Tôi nghĩ không nên nói điều này cho Tiểu Trữ Nhi biết, để cho cậu ấy khỏi đau lòng.

Đường Duệ cảm thấy chính mình dường như mê muội rồi. Rõ ràng anh chỉ gặp qua Tô Kim Lâm có một lần, nhưng lại nhớ cậu ngàn vạn lần chỉ trong một tháng ngắn ngủi. Nhớ lại ánh mắt cậu, nhớ lại khuôn mặt tươi cười tuyệt mỹ của cậu, nhớ lại chính mình nắm lấy bàn tay thon dài mà lại xinh đẹp kia. Sau đó Đường Duệ bắt đầu ảo tưởng vòng eo nhỏ nhắn của Tô Kim Lâm bị chính mình ôm vào trong ngực chính là loại cảm giác gì, ảo tưởng cái miệng nhỏ đỏ tươi kia sẽ là mỹ vị gì. Đường Duệ sắp điên rồi, bản thân anh cũng cố gắng tìm vô số lý do đi gặp Tô Kim Lâm, nhưng nghĩ tới nghĩ lui vẫn là bị chính mình gạt qua một bên, hẳn không muốn bản thân trong mắt Tô Kim Lâm là người hời hợt lại còn không có đạo đức vẹn toàn.

Cho nên khi Châu Dịch vô tình nói ra hôm nay Tô Kim Lâm gọi điện mời anh buổi chiều nay đến trường cậu xem diễn xuất của xã đoàn kịch thì Đường Duệ thậm chí còn nghe được tiếng tim đập của chính mình, anh hỏi Châu Dịch vì sao không cho anh tiếp điện thoại, sau đó không để ý đến lý do của Châu Dịch “Loại chuyện nhỏ nhặt này cũng cần đến bản thân tổng tài tiếp điện thoại, thì còn dùng chúng tôi làm gì nữa?”, phân phó cho Châu Dịch dời lại tất cả hoạt động buổi chiều, và vốn là muốn tham gia tiệc tối, nên vội vàng chạy đến trường T.

Châu Dịch nhìn thấy ông chủ của mình với bộ dáng gặp tiểu tình nhân của mỗi tình đầu thì không khỏi mỉm cười, người tinh anh của xã hội này thật sự bị bên ngoài đánh giá là “hồ ly” và “sư tử” lạnh lùng tàn khốc sao? “Ông chủ. Thật ra cũng không cần phải gấp gáp, Tô thiếu gia nói buổi biểu diễn ba giờ mới có thể bắt đầu, thời gian còn nữa tiếng nữa.”

“Ồ.” Đường Duệ làm bộ làm tịch. “Tôi từ trước đến giờ đối với nghệ thuật sân khấu cảm thấy rất hứng thú, vì nghệ thuật quốc gia mà cung phụng chút sức mọn chính là ước nguyện của tôi.”

Châu Dịch cực kì thức thời mà bày tỏ sự đồng ý, sau đó nói thầm trong lòng là anh cảm thấy hứng thú chính là tiểu mỹ nam Tô thiếu gia kia, lại còn nghệ thuật nữa chứ, tôi khinh anh!

Đường Duệ chỉnh lại bộ đồ giản dị mà mình đã đặc biệt chuẩn bị, vuốt vuốt tóc, mới cùng đi vào hội trường với Châu Dịch.

6. Chương 6

Hội trường của trường học dường như rực rỡ hẳn lên, trang hoàng sân khấu rất được, rất tao nhã. Những hàng ghế ngồi được ngọn đèn chiếu rọi xuống hiện ra trong rất thoải mái và dễ nhìn. Trong khán phòng đã ngồi chật ních người, tốp năm tốp ba chụm lại thì thầm với nhau, làm như đang thảo luận về vở diễn sắp được trình diễn. Sân khấu được che lại bằng màn che vừa dày vừa nặng, chỉ nhìn xuyên thấy được nhân viên công tác và diễn viên trong đó rất náo nhiệt, hội trường hiện ra một bầu không khí vui tươi sôi động.

Đường Duệ tìm kiếm bóng dáng của Tô Kim Lâm, lại phát hiện ra một người khó có thể nghĩ đến. Đó là tổng giám đốc của “Lãng Phong” – Tô Tín. Lúc này ông ta đang nói chuyện với Tô Kim Lâm, hai người đều cười rất vui vẻ. Tô Tín thường giơ tay nựng má Tô Kim Lâm, vuốt vuốt tóc cậu. Mà Tô Kim Lâm cười một cách sáng lạn, dường như có phần muốn làm nũng.

Đường Duệ lập tức ngậy người ra. Tô Kim Lâm cùng Tô Tín có quan hệ gì? Vì sao hai người họ lại thân mật với nhau đến thế? Tô Kim Lâm đã có người trong mộng rồi ư? Vậy bản thân theo đuổi Tô Kim Lâm thì cậu sẽ chấp nhận ư? Đường Duệ cảm thấy trong lòng đột nhiên khó chịu.

Châu Dịch nhìn thấy biểu hiện thất vọng của boss nhà mình, trong lòng không đành trước hết ném cho Tô Kim Lâm một cái ánh mắt.

Tô Kim Lâm cùng với Tô Tín đi đến. Tô Kim Lâm nói: “Xin chào, Đường tổng. Cực kỳ vinh hạnh khi có thể mời được ngài đến tham gia diễn xuất sân khấu hôm nay.”

“Không cần khách khí.” Đường Duệ khôi phục lại thái độ bình thường. Sau đó cùng Tô Tín gật đầu bắt tay, hàn huyên vài câu. Như mọi người biết, Đường Duệ và Tô Tín cho tới nay là đối thủ cạnh tranh, đương nhiên trong lúc đó không thể nói đề tài trọng tâm, chỉ có thể ngầm dò xét đối phương, nói chuyện khách sáo.

Buổi biểu diễn đã muốn bắt đầu rồi. Tô Tín, Đường Duệ, Tô Kim Lâm cùng với một số lãnh đạo của trường ngồi ở hàng ghế đầu xa hoa. Về tình về lý, thì Tô Kim Lâm không được ngồi cùng với nhà tài trợ và lãnh đạo, bất kể cậu cống hiến nhiều hay ít. Nhưng do Đường Duệ và Tô Tín kiên trì yêu cầu, đành phải ngồi chính giữa hai người họ. Lãnh đạo nhà trường vừa thấy hai nhân vật kinh doanh cỡ bự đại giá quang lâm, đừng nói là để Tô Kim Lâm ngồi cùng hàng ghế, tặng cậu cho người khác họ cũng bằng lòng. (Hai người Đường Tô: Các người là cái thá gì, mà dám tặng Tô Kim Lâm đáng yêu của bọn ta cho người khác?)

Biểu diễn lần này chính là vở kịch “Giấc mộng đêm hè[1]” – một trong những tác phẩm kinh điển của Shakespear, sân khấu bố trí rất tốt, thiết kế sân khấu kiểu hình hộp, cũng chính là cái sân khấu đối diện với khán giả. Sân khấu đạo cụ bối cảnh tràn ngập khí tức thần huyền (thần kỳ huyền hoặc), trong đó lại vừa tỏa ra sự trẻ trung và hoạt bát rất tự nhiên, nơi nơi đều biểu hiện rõ ý định của người thiết kế.

Nhìn Tô Tín cùng Tô Kim Lâm thỉnh thoảng lại nói nhỏ và trêu đùa nhau, dạ dày Đường Duệ đau thắt lại. Vì nhìn không được nên rốt cuộc không có gì nói cũng phải tìm đề tài để nói: “Này “Giấc mộng đêm hè” có ý nghĩa vậy?” Nói xong lại thấy hối hận, làm sao có thể hỏi một câu không tiêu chuẩn như vậy? Còn nói chính mình cảm thấy rất hứng thú với nghệ thuật sân khấu nữa chứ. Nhất định sẽ bị Tô Tín mượn cơ hội này mà giễu cợt một phen. Đường Duệ rất ảo não.

May mà Tô Kim Lâm cứu được mặt mũi hắn: “Câu chuyện Giấc mộng đêm hè bắt đầu vào thời điểm hạ chí. Ngày này vẫn bị cho rằng là một ngày thần kỳ. Giữa đêm hè này nhìn như hoang đường nhưng cũng là một đêm rất ngọt ngào, chung quy cũng là để cho các cặp tình nhân yêu đương đắm đuối, trong đó có người hoặc mê muội, hoặc tỉnh táo, bị loài hoa Pansy thay đổi vận mệnh và tình yêu, xoay quanh khung cảnh không biết là trong mơ hay là hiện thực. Quá trình đến hạnh phúc rất dài, vô luận là yêu nhau hay xa cách, khi tất cả ma lực bị giải trừ, tình nhân, tiên nhân, những chuyện đúng sai cứ tiếp tục di chuyển đến cạnh bờ vực hạnh phúc, đều khôi phục lại như bình thường. Có lẽ, hạnh phúc thật sự, chỉ là vào lúc mới gặp nhau lần đầu.”

Đường Duệ còn chưa kịp mở miệng, Tô Tín đã cảm động đến tận đỉnh: “Tiểu Kim Lâm, em rất lợi hại, kể chuyện rất là truyền cảm.”

Đường Duệ tức giận tới cùng, cảm thấy được thế lực cường đại của đối thủ, phải ra tay trước thì mới chiếm được lợi thế. Vì vậy anh nói: “Thật sự là một kịch bản kinh điển. Buổi biểu diễn này nhất định sẽ cực kỳ thành công. Tôi có thể mời Kim Lâm cùng ăn bữa tối hôm nay, thuận tiện trò chuyện một chút về sở thích chung của chúng ta chứ?”

Bên kia Tô Tín lại chen mồm vào: “Tiểu Kim Lâm đã đồng ý ăn cơm với tôi vào tối nay rồi.”

Đường Duệ nghiêng rằng: Tô Tín một ngày nào đó ta sẽ dùng bao bố chụp người lại, sau đó đánh người cho đến sinh hoạt của bản thân cũng không thể tự làm!!! Sau đó ngoài mặt cũng chỉ có thể giả làm bộ dáng bình tĩnh: “Nếu không rảnh vậy lần sau đi.”

“Anh hai. Lần sau sẽ ăn cơm cùng với anh nhé. Đường tổng cũng là ân nhân của em, đáng lý phải cho em cảm ơn ngài ấy bằng lòng chứ.” Nụ cười của Tô Kim Lâm rất đẹp. Sau đó quay sang Đường Duệ nói: “Đường tổng, ngài có bằng lòng đồng ý sự cảm tạ này của tôi không?”

“Đương nhiên. Đương nhiên.” Lúc này mà còn làm bộ khách khí thì thật là TMD[2] nó ngu ngốc, Đường Duệ chấp nhận rất kiên quyết.

Sự phản đối của Tô Tín không có hiệu quả, đành phải hờn dỗi một bên. “Người ta bận rộn như vậy nhưng vẫn cố ý chạy tới gặp em, vậy mà ngay cả bữa cơm em cũng không được ăn lại muốn bảo anh trở về, thật không lương tâm!!”

“Lần sau em mang theo Tiểu Trữ Nhi cùng đi gặp anh.” Tô Kim Lâm ném mồi nhử về phía Tô Tín đang còn giận dỗi kia.

Kịch tiếp tục diễn. Mọi người kinh ngạc trước trang phục, đạo cụ, bối cảnh, ánh sáng, âm thanh. Nhưng từ khai giảng đến bây giờ chỉ ngắn ngủn có hai tháng, Tô Kim Lâm dù có cố gắng hết sức cũng không có khả năng luyện tập ra một buổi biểu diễn đặc sắc như vậy, cho nên rất nhiều diễn viên đều ‘mượn’ từ học viện nghệ thuật lân cận. Về phần diễn viên trong xã đoàn kịch của trường tham gia đóng còn không đủ năm người. Những màn biểu diễn của những diễn viên này rất xuất sắc, mọi khán giả đều thấy thích thú.

7. Chương 7

Năm giờ hai mươi phút. Buổi diễn đầu tiên của xã đoàn kịch của trường đại học T kết thúc. Tô Tín lưu luyến không nỡ rời đi, Tô Kim Lâm cùng Đường Duệ đi ăn tối. Hai người đến một nhà hàng cao cấp, ngồi ở vị trí kê cửa sổ, liếc mắt một cái cũng có thể thấy được khung cảnh bên ngoài. Trong lúc chờ bồi bàn đem thức ăn lên, Đường Duệ rút cuộc cũng không nhịn được: “Kim Lâm và Tô Tín có quen biết à?” Ánh mắt có phần chờ mong, song giọng điệu lại làm bộ như không thêm để ý.

Tô Kim Lâm là loại người thông minh lanh lợi, làm sao có thể không biết tâm tư của Đường Duệ được. Cho dù đối phương còn chưa nói ra, nhưng xem ánh mắt của anh đã sớm ẩn chứa tình ý. Cậu đã nói bản thân sẽ hàn huyên một chút về mối tình vườn trường ngây ngô rồi, nhưng sẽ không bao gồm gã trước mắt này. Cho nên Tô Kim Lâm hạ quyết tâm lợi dụng cơ hội lần này nói rõ ràng với anh.

“Rất quen thuộc.” Tô Kim Lâm dừng một chút. “Anh ấy là Đường ca của tôi, từ nhỏ đã thương tôi rồi.”

“Thì ra là anh em à.” Đường Duệ lập tức nở nụ cười, cười rất sáng lạn, bộ dạng ghen tị cùng thương tâm lúc trước đã biến mất hết, không còn chút tung tích.

“Đúng vậy. Đường tổng xem ra thật sự cảm thấy cực kỳ hứng thú với kịch sân khấu, nếu không cũng sẽ không tới tham gia đích diễn xuất nho nhỏ lần này trong khi còn trăm việc quan trọng hơn.” Tô Kim Lâm nói sang chuyện khác. Tuy nhiên tiếp xúc không nhiều lắm, nhưng cậu đã có được kinh nghiệm từ nhiều nơi khác và biết được người đàn ông trước mắt này một khi đã quyết định rồi thì sẽ không buông tay. Cho nên Tô thiếu gia tuyệt đối không muốn có quan hệ gì với anh. Đối với người như vậy có chút làm cho người khác đau đầu, nhưng Tô Kim Lâm tính toán rằng nếu lần này không đem toàn bộ sự việc làm rõ với Đường Duệ, vậy thì từ nay về sau giữ khoảng cách chừng mực với anh.

“Kim Lâm, tôi không thích em gọi tôi là Đường tổng. Em gọi tôi là Đường Duệ đi.” Đường Duệ nói ra một câu không liên quan gì.

“Như vậy không được. Không hợp với lễ nghĩa.” Tô Kim Lâm cười ha ha.

“Không có gì không được hết. Cứ gọi như vậy đi.” Đường Duệ kiên trì.

Bầu không khí trở nên có chút ngưng ngù, Tô Kim Lâm muốn xốc cả cái bàn lên, gọi, gọi cái gì chứ, đại thiếu gia không có quen người, đừng có ở đó lôi kéo quan hệ!!!

Vừa vặn lúc này đồ ăn lần lượt được dọn lên bàn, Tô thiếu gia làm bộ dáng hào sảng nói: “Đừng khách khí, đồ ăn ở đây cũng không tệ lắm, cứ tận lực ăn.”

Đường Duệ nở một nụ cười với Tô Kim Lâm, sau đó gấp một miếng thịt bò đưa đến bên miệng Tô Kim Lâm, nói: “Em cũng ăn thử xem.”

Tên này cũng không biết thức thời đây. Nếu như vậy thì tôi cũng không khách khí. Bàn tay mềm mại của Tô thiếu gia đẩy chiếc đĩa bên miệng ra, sau đó cười tà mị một cái: “Đường như Đường tổng nhầm trứng tôi rồi?”

“Tôi thật sự thích em.” Đường Duệ buông cái gì đó trong tay xuống, chân thành cầm lấy tay Kim Lâm. Đường Duệ nghĩ lần này Tô Tín không phải là đối thủ thật sự, nhưng những kẻ đó nhất định sẽ xuất hiện mà còn không ít nữa là, cho nên anh phải ra tay trước vì cái lợi.

“Đường tổng tuổi trẻ đầy hứa hẹn, nhất định sẽ tìm được người thích hợp với ngài.” Tô Kim Lâm rút tay về, cự tuyệt một cách hàm súc nhưng quyết đoán.

“Em chính là người thích hợp nhất. Trước kia tôi không tin vào tình yêu sét đánh. Gặp được em tôi mới biết được thay đổi cách nghĩ đơn giản bao nhiêu. Kim Lâm, cho tôi một cơ hội tốt nhé? Tôi sẽ chứng minh tôi tình yêu của tôi đối với em là thật, chứng minh chúng ta là thích hợp nhất.” Đường Duệ nói một cách ghê tởm đến muốn đau bụng.

(Toàn mỗ: Hình tượng tinh anh của anh đều bị hủy hết rồi, anh phải nói em là của tôi, tôi nhất định phải có được em mới đúng chứ!!! Đường Duệ: Cút, còn không phải do cô biến tôi thành như vậy sao? Nói như vậy mà còn không chiếm được lòng của Tiểu Kim Lâm, thì cô liệu hồn đó!!)

“Đường tổng, chúng ta hẳn là không thể phát triển khả năng gì, có nói cũng chỉ có thể là bạn bè.” Tô Kim Lâm nói thẳng ra.

“Tôi sẽ không bỏ cuộc, tôi nhất định sẽ thể hiện cho em thấy hết tâm ý của tôi.” Đường Duệ không để ý đến sắc mặt xấu đi của Tô Kim Lâm, lại còn hạ quyết tâm.

“Tôi ghét nhất là những kẻ bám dính không rời.” Tô Kim Lâm lạnh lùng nói.

“Tôi chỉ tin tưởng trời xanh sẽ không phụ lòng người cực khổ.” Đường Duệ tự tin mười phần.

Được rồi. “Lương Chúc bị kịch” cùng “Romeo và Juliet” và những tác phẩm kịch rất kinh điển. Nếu anh thích, vậy bây giờ cho anh nhớ lại chút đi. Tôi muốn nhìn anh xem thế nào gọi là trời xanh không phụ người cực khổ. Tô Kim Lâm vẫn cực kỳ lạnh nhạt như cũ, cơm nước xong Đường Duệ muốn đưa cậu về trường học, cậu cũng không từ chối. Không phải vì lập trường của Tô Kim Lâm không kiên định, chỉ là giữa buổi tối khuya kêu cậu ngủ gật đứng bên đường chờ xe đến để quá giang, cậu cũng không phải là đồ ngốc, làm sao có thể làm như vậy?

8. Chương 8

Vài ngày sau Đường Duệ luôn luôn gọi điện thoại tới quấy rầy Tô Kim Lâm. Đường hỏi tôi vì sao Đường Duệ có thể có được số điện thoại của Tô Kim Lâm, tôi chỉ có thể nói với bạn rằng chỉ vì nhà họ Đường có tiền có thế. Lúc bắt đầu, Tô Kim Lâm vẫn cực kỳ lễ phép tiếp điện thoại. Nhưng sau n lần Đường Duệ nói với cậu các câu như “Tôi rất nhớ em. Tôi nghĩ đến cả tôi và em tim liền đập loạn, đập đến có chút đau.”, “Không có cả tôi và em sinh hoạt sẽ không có niềm vui.”, Tô Kim Lâm nổi giận, vừa thấy dãy số của Đường Duệ liền trợn mắt, sau đó không chút nghĩ ngợi bấm nút không nghe. Đường Duệ cũng không nổi giận, kiên trì không ngừng gọi đến.

Tô Kim Lâm châm chọc nói: “Chú Đường à, chú tốt xấu gì cũng gần ba mươi tuổi rồi, cả ngày nói những lời buồn nôn mà cũng không sợ mất thân phận cùng hình tượng của chú à?”

Đường Duệ không phục: “Tôi mới hai mươi sáu, như thế nào lại thành gần ba mươi rồi. Nếu em muốn xưng hô thân thiết, tôi không ngại em gọi tôi là anh Duệ.”

Tô kim lâm khinh thường: “Hừ, lại còn anh nữa chứ. Cút đi nơi nào đó đi, thiếu gia tôi muốn theo đuổi một tình yêu trường học ngây ngô mà lại tốt đẹp, chứ không muốn cùng anh lãng phí thời gian.”

Đường Duệ: “Kim Lâm, đừng tổn thương tôi, điều này quá tàn khốc, em...” Sau đó đáp lại anh chính là tiếng điện thoại tút tút của đối phương.

Hiện thực thật sự quá tàn khốc. Tinh anh của xã hội muốn bứt tốc lớn tiếng hét lên.

Vài ngày sau, nơi cổng trường học trang hoàng một cửa hàng bánh ngọt rất xa. Vì là một anh hai tận tụy, Tô thiếu gia mang theo Tiểu Trữ Nhi đi thẳng đến cửa hàng bánh ngọt. Trên đường gặp học trưởng Phạm Sóc, kẻ luôn luôn có một đám người hầu đi theo sau.

Tô thiếu gia sắc mặt khế biến. Nói Phạm Sóc này bộ dáng cao lớn rắn rỏi, ngũ quan suất khí. Chỉ là gia tộc đều là xã hội đen. Trong lòng khó tránh khỏi có chút khát máu và ngang ngược. Tô thiếu gia có thể trở thành nhân vật phong vân trường học chỉ ngấn ngùn trong một tháng, trong đó cũng không thể thiếu công của Phạm Sóc đã lôi kéo lực lượng.

Lúc ấy là đại hội cho tân sinh, Lâm Phủ Tịch – được xưng là “bông hoa của trường đại học T”, đứng trong một đám chị em đang cổ vũ xấu hổ tỏ tình với Tô thiếu gia. Tô Kim Lâm nhìn bộ dáng kiêu diễm như hoa trước mắt, thiếu nữ có dáng người khêu gợi, giật mình, cảm thấy cùng cô gái ôn nhu trước mắt quen nhau dường như cũng không sai, vì thế đáp ứng.

Nhưng trong lúc Tô Kim Lâm vẫn chưa kịp biểu diễn một đoạn trả lời thâm tình chân thành, văn hoa ấn tượng, thì một giọng nam hồng hách đã truyền đến: “Lâm Phủ Tịch, Tô Kim Lâm là người của tôi, thức thời mà nói thì mau rút đi, nếu không thủ đoạn của tôi cô cũng biết rồi, đến lúc đó đừng trách tôi không nể mặt.”

“Bông hoa của trường đại học T” tỏ tình với một tân sinh vốn có đầy đủ hấp dẫn. Hiện tại lại xuất hiện một cậu nam sinh khác cùng hoa hậu giảng đường cướp đoạt nam sinh, không muốn người khác chú ý còn khó. Huống chi cậu nam sinh này chính là một trong những tên có thế lực rất lớn trong trường học – Phạm Sóc. Hiện tại toàn bộ ánh mắt của mọi người đều dán hết lên trên người Tô Kim Lâm, nhìn cậu sẽ xử lý chuyện này như thế nào.

Tô Kim Lâm cười rạng rỡ, nụ cười tuyệt đẹp khiến cho người khác hít thở không thông, ánh mắt mang một loại ý vị hấp dẫn. Cậu nói: “Thật sự rất cảm ơn sự ưu ái của học trưởng và học tỷ, như vậy đi, cạnh tranh công bằng đi, em đúng là rất khó theo đuổi.”

Nếu đương sự đã nói như vậy, vậy thì cạnh tranh công bằng đi. Lâm Phủ Tịch nghĩ tốt xấu gì bản thân cũng là nữ sinh, vừa muốn dáng có dáng, muốn tài có tài, gia thế cũng không kém, lựa chọn cuối cùng của Tô Kim Lâm nhất định chính là mình. Phạm Sóc nghĩ bộ dáng của mình đẹp trai anh tuấn như vậy, muốn cái gì bản thân cũng có tới, còn phải sợ Tô Kim Lâm cậu không ngoan ngoãn sà vào lòng ông đây ư? Vì thế hiện trường của hai tình địch chính là hòa bình với nhau, không có xuất hiện cảnh máu me be bét mà khán giả muốn điều chỉnh trong cuộc sống của hai người họ.

Chỉ là không quá ba ngày, Lâm Phủ Tịch liền chạy tới, mặt đỏ hồng nói với cậu. “Thật xin lỗi, lời tỏ tình ngày đó chỉ là lời nói đùa, về sau sẽ không làm phiền em nữa.” Sau đó khóc chạy mất. Tô Kim Lâm biết Phạm Sóc là loại người để đạt được mục mà không từ thủ đoạn, nhưng không nghĩ đến hẳn lại có thể ra tay với một cô gái. Trong ba ngày này không biết Phạm Sóc đã kêu bao nhiêu lưu manh đến quấy rối đe dọa Lâm Phủ Tịch. Đột nhiên Tô Kim Lâm cảm thấy có chút có lỗi với cô gái xinh đẹp kia, nhưng cũng chỉ là có chút thôi, người đều có mệnh, Tô thiếu gia không lâu sau liền ném cái cảm giác áy náy này lên chín tầng mây, sống rất thoải mái.

Cũng vì chuyện này, mà Tô Kim Lâm lập tức trở thành nhân vật phong vân của trường học, nhưng đồng thời cũng bởi vì sự kiện này, Tô Kim Lâm vẫn duy trì quan hệ không rõ với Phạm Sóc từ trước đến nay.

“Kim Lâm, Tiểu Trữ Nhi muốn đến cửa hàng bánh ngọt. Học trưởng vừa vặn cũng muốn đi, chúng ta cùng đi đi, học trưởng mời khách.” Phạm Sóc lấy lòng.

Cự tuyệt mãi cũng không phải là biện pháp. Tô Kim Lâm gật gật đầu, sau đó là giọng nói cực kỳ ôn nhu của Tiểu Trữ Nhi. “Cám ơn học trưởng.”

9. Chương 9

Ba người dường như rất ấm áp ngồi ở bàn tròn pha lê uống trà ăn bánh nói chuyện phiếm. Thật ra Tô Kim Lâm và Phạm Sóc không thích điểm tâm ngọt, cho nên sau khi hai người ăn một miếng bánh ngọt liền dừng tay uống trà. Hai người nhìn Tiểu Trữ Nhi ăn vài loại bánh ngọt hợp khẩu vị một cách ngẫu nhiên thì đều cảm thấy có chút buồn cười.

“Tiểu Trữ Nhi nhìn thì nhỏ, không thể tưởng được lại có thể ăn nhiều đến thế.” Phạm Sóc nói với Tô Kim Lâm. Về phần hẳn gọi Trình Trữ là Tiểu Trữ Nhi chính là vì cảm thấy chính mình sẽ có quan hệ không ít với Tô Kim Lâm, Tô Kim Lâm xem Trình Trữ như một người em nhỏ, vậy hẳn cũng sẽ xem Trình Trữ như một người em mà đối đãi cho tốt, cho nên chính mình cực kỳ chủ động theo sát Tô Kim Lâm mà gọi Trình Trữ là Tiểu Trữ Nhi.

“Bình thường Tiểu Trữ Nhi giống như con mèo con, đồ ăn thường chỉ ăn một chút. Nếu là ăn bánh ngọt thì có thể ăn rất nhiều.” Tô Kim Lâm cũng cùng hẳn nói chuyện phiếm.

“Thật đúng là giống như một con mèo con, thật đáng yêu.” Phạm Sóc không nhịn được nở nụ cười.

Tô Kim Lâm yên lặng nhìn hẳn không nói. Sau đó Phạm đột nhiên Sóc có chút gấp gáp. “Kim Lâm em đừng hiểu lầm, anh chỉ xem Tiểu Trữ Nhi như em trai, anh chỉ thích em.”

Tiểu Trữ Nhi nghe được tên của mình, mê man ngẩng đầu lên từ trong đồng bánh ngọt, ngây ngốc không biết tình hình nhìn Tô Kim Lâm và Phạm Sóc, sau đó lại cúi đầu tiếp tục chiến đấu hăng hái với bánh ngọt. Bộ dáng phải là nói đáng yêu không thể tả. Tô Kim Lâm thấy thế, lập tức cũng cười nói: “Em không hiểu lầm, anh không cần phải lo lắng.” Cậu đơn giản chỉ là không muốn Tiểu Trữ Nhi bị trở thành con mồi của Phạm Sóc, với cá tính của Tiểu Trữ Nhi khẳng định sẽ không thoát khỏi dây dưa của Phạm Sóc. Sờ sờ mũi, dường như Tô Kim Lâm cậu cũng trở thành con mồi của người khác, đến nay vẫn không có cách thoát khỏi hẳn, trong lòng không khỏi thở dài một tiếng.

“Không hiểu lầm là được rồi. Kim Lâm em có biết anh ——” Phạm Sóc lại đang thổ lộ lần nữa, bồi bàn lại vừa vận bưng lên mấy miếng bánh ngọt cùng vài miếng rau câu. “Tiên sinh, phần điểm tâm này là ông chủ của chúng tôi muốn mời hai vị, xin hai vị từ từ dùng.” Nói xong gật đầu lui ra.

Tô Kim Lâm quay đầu nhìn Đường Duệ đứng cạnh cửa hàng với vẻ mặt bí hiểm thì trong lòng lại cảm thấy một mối. Chủ cửa hàng bánh ngọt này? Anh ta?? Tô Kim Lâm cảm thấy có chút đau đầu.

Người hầu đáng thương kia bị Phạm Sóc nắm lại, muốn đi cũng không đi được. Phạm Sóc hung tợn ép hỏi: “Ông chủ của các người là ai? Tại sao lại muốn mời Kim Lâm điểm tâm?? Nói!!”

Nhìn người hầu kia đã khẽ run, lòng từ bi của Tô Kim Lâm trỗi dậy, thay người đó giải vây: “Là người quen thôi, để cho cậu ta đi đi.”

Phạm Sóc buông tay, bồi bàn chạy mất dép.

Tô Kim Lâm tao nhã cầm lấy thìa nhỏ xắn rau câu, mùi vị ngon miệng mà trơn trơn làm cho Tô thiếu gia cực kì mãn ý. Rất ít người ngoài biết cậu thích rau câu, người này thật đúng là có chút tâm tư rồi.

“Tiểu Trữ Nhi, món rau câu này cũng không tệ lắm, em thử chút đi. Bánh ngọt không nên ăn nữa, ăn nhiều sẽ không tốt cho bao tử.” Tô Kim Lâm nói. Sau đó dừng lại bổ sung một câu: “Học trưởng anh cũng nên thử xem.”

Tiểu Trữ Nhi nhu thuận đặt bánh ngọt trong tay xuống, xắn một miếng rau câu, cảm thấy được hương vị cũng không tệ lắm, vui vẻ ăn nguyên một cái. Sắc mặt của Phạm Sóc dịu xuống, nghe theo đề nghị của Tô Kim Lâm, nhắm nhắm thử rau câu.

Ba người lại ngồi một lát nữa, sau đó Phạm Sóc tính tiền đi về. Lúc này, Tô Kim Lâm đã không tìm thấy được bóng dáng của Đường Duệ. Như vậy đi, nhắm mắt làm ngơ, đừng tới phiền tôi là tốt nhất. Tô Kim Lâm nghĩ thầm.

Kết quả buổi tối, điện thoại vẫn đứng hạn reo lên. “Tiểu Kim Lâm, em hẹn hò với người khác sau lưng tôi...” Đường Duệ rất uất ức!

“Đường tổng, tôi nghĩ dường như chúng ta không có một chút quan hệ gì.” Tô Kim Lâm rất bình tĩnh trả lời.

“Tất cả tấm lòng của tôi đều dâng cho em hết, em còn nói chúng ta không có bất kỳ quan hệ gì ư? Em vô tình quá.” Đường Duệ lên án. Cho dù ngoài mặt không có biểu hiện ra, nhưng bất luận là ai nếu nghe được người trong lòng nói ra câu vô tình này vẫn sẽ đau lòng. Đường Duệ trong lòng cực kỳ chua xót.

Tô Kim Lâm có chút cáu gắt rồi: “Anh còn ghê tởm như vậy nữa tôi sẽ cúp điện thoại.”

“Đừng cúp. Thằng nhóc họ Phạm ban sáng thích em đúng không. Tôi nhìn thấy ánh mắt của nó là biết. Nhưng tại sao em lại không từ chối nó một cách rõ ràng, lại còn cùng nó đi đến cửa hàng bánh ngọt nữa?” Đường Duệ vừa đau lòng vừa không cam lòng. Đường Duệ có thấy qua Phạm Sóc tại bữa tiệc của nhà họ Phạm tổ chức, cho nên vừa nhìn thấy mặt liền biết tình địch là ai.

“Chuyện này không có liên quan đến Đường tổng.” Tô Kim Lâm vẫn không nề mặt.

“Chuyện của em chính là chuyện của tôi. Tôi đã mua một căn hộ kế bên trường học của em, tôi sẽ biểu hiện tình cảm ở cự li gần hơn.” Đường Duệ có chết cũng không buông tay.

Tô Kim Lâm đã không còn gì để nói. Cậu không thể tưởng tượng được người này thật sự điên cuồng như vậy, chẳng lẽ bản thân lại có sức hấp dẫn lớn như vậy đối với anh ta. Chẳng lẽ mỗi lần anh ta theo đuổi người khác thì sẽ chuyên tâm đến vậy? Buồn bực rất nhiều, đành phải quăng một câu: “Tùy anh.”

Đường Duệ không thêm để ý đến sự buồn bực của Tô thiếu gia, bản thân vui sướng. Tiểu Kim Lâm đã ngầm đồng ý hành vi của mình, không lâu sau em ấy nhất định sẽ chấp nhận tình yêu của mình thôi! Ha ha ha!

10. Chương 10

Đường Duệ là một thương nhân thông minh lanh lợi, cho dù là mở một cửa hàng bánh ngọt nho nhỏ, anh cũng muốn theo đuổi ích lợi lớn nhất. Không lâu sau khi cúp điện thoại, anh bắt đầu cân nhắc phải làm sao để cho cửa hàng bánh ngọt nổi danh nổi tiếng, đem cửa hàng này thành đại lí, mục đích cuối cùng là để cho bản thân có thể gặp Tô Kim Lâm vài lần, bồi dưỡng tình cảm giữa hai người.

Trường đại học T là một trường quý tộc, học sinh bên trong đều con của những kẻ nhà có tiền. Từ nhỏ điều kiện sống ưu việt làm cho bọn họ ít nhiều đều có chút kiêu căng. Bởi vậy bọn họ cũng không để mắt đến giả cả tiêu dùng, ngược lại cảm thấy điều đó sẽ làm cho bọn họ mất đi giá trị con người. Vì thế Đường Duệ chĩa mũi nhọn của cửa hàng bánh ngọt về sự thưởng thức cũng như tiêu phí của họ. Vừa vào cửa hàng bánh ngọt sẽ làm cho người khác có cảm giác vô hạn về sự ưu việt. Quả nhiên hiệu quả không sai.

Đường Duệ nghĩ nữ sinh hiện giờ đều lưu hành cái gọi là mảnh mai xinh đẹp, một chút thực phẩm có hàm lượng calo cao cũng không dám đụng vào, vì thế càng làm trọng điểm đặt ở trà lời dưỡng sắc, sau đó nghiên cứu thêm đủ loại bánh ngọt có hàm lượng calo thấp và nhiều kiểu dáng tạo hình. Hành động này hấp dẫn vô số nữ sinh đến chi tiền.

Đường Duệ lại nhìn thấy Tô Kim Lâm như ý nguyện. Đường Duệ cực kỳ kích động bởi vì vẻ mặt Tô Kim Lâm ôn hoà cùng anh nói nói mấy câu. Việc đó không có gì to lớn, nhưng Đường Duệ lại cảm thấy được trong lòng rất ngọt ngào.

Sinh viên Trung Quốc chính là ví dụ điển hình của cuộc sống sáng chín chiều năm[1]. Nếu không đủ có tự chủ, đại học chính là đất ảm cho việc sa đọa. Giống Tô Kim Lâm trong ngoài không giống nhau, thật ra là một tên học chẳng hay, cày chẳng biết này, bạn đừng hy vọng cậu sẽ tự kiểm chế, chỉ mong cậu không làm hư người khác là tốt lắm rồi. Hôm nay vừa nhiều tiết vừa chán ngắt, cực kỳ cố gắng ngồi hết một tiết, Tô thiếu gia ngồi không yên, bởi vì có chút nguyên nhân, hiện tại cậu đang mệt. (không nên hiểu sai nhé!)

Vì thế, phần gánh nặng đó của Tô thiếu gia, quăng sang cho Tiểu Trữ Nhi theo quy củ phép tắc, nghề nghiệp đi qua trước mặt giáo sư Cao Số “Sát thủ nữ sinh”, gọi tắt là lão già Cao.

Thầy nên biết lòng tôi muốn gì. Tô thiếu gia dùng ánh mắt trao đổi với lão già Cao.

Tôi không biết. Lão già Cao rất bình tĩnh dùng ánh mắt trả lời.

Tôi cứ nghĩ là thầy hiểu. Tại sao thầy lại không hiểu trong lòng tôi muốn gì cơ chứ? Tại sao? Tô thiếu gia vẫn ở bên này đau lòng, nhưng bước chân một chút cũng chưa dừng lại, một hồi người đã sớm đi xa.

Lão già Cao không giữ lại, nhưng trên mặt cũng chính là loại thương cảm không nói nên lời. Trong lòng nghĩ: Thằng quỷ nhỏ, vậy mà một chút mặt mũi cũng không cho biết, sau khi cùng tôi đối diện ra về thâm tình cũng không quay đầu lại mà bước đi luôn, xem tôi về sau “Chăm sóc” anh như thế nào.

A-men, chúng ta hãy cùng chúc phúc Tô thiếu gia.

Tô thiếu gia khoác chiếc túi xách có nhãn hiệu bắt đầu bằng chữ L[2] tản bộ trong trường. Hôm nay là một buổi sáng đẹp trời: không khí trong lành, ánh nắng rực rỡ, sương mai chưa khô, chim hót hoa thơm. Bên cạnh hồ Du Dương của trường là một lối đi phủ bóng cây dương liễu được trồng, ánh mặt trời chiếu rọi trên mặt hồ, gợn sóng lấp lánh, gió nhẹ phớt qua, cảnh liêu kê rung. Tô thiếu gia cảm thấy trong lòng vui vẻ hơn.

Đúng lúc, một nữ sinh đụng trúng cậu. Nhưng dáng người của nữ sinh kia không phù hợp với tiêu chuẩn nữ sinh bây giờ, có phần vượt chỉ tiêu, cho nên Tô thiếu gia nhất thời không thể chịu được lực đẩy lớn như vậy, lão đảo thiếu chút nữa té ngã. Đứng vững lại, chỉnh tóc tai, Tô thiếu gia muốn phát nổ vì hình tượng đã bị phá.

“Thật xin lỗi, thật xin lỗi. Tôi không cố ý.” Không đợi Tô thiếu gia lên lớp, nữ sinh đã giải thích trước.

Tô thiếu gia nhìn dáng người hơi tròn kia của đối phương, không nghĩ đến khuôn mặt lại xinh đẹp đến vậy. Đôi mắt to long lanh, cái mũi xinh xắn thẳng tắp, bờ môi anh đào đỏ mọng. Làn da trắng nõn, mịn màng như ngọc. Khuôn mặt vì chạy bộ mà ửng hồng, càng thêm vẻ mê người hơn.

Tô thiếu gia nheo nheo mắt, có loại kích thích muốn trêu ghẹo người trước mặt, “Không phải cố ý thì là hữu ý rồi.”

“Không phải, không phải đâu!” Đối phương cực kỳ quần bách, khuôn mặt tròn tròn càng đỏ hơn. “Tôi không đeo kính nên mới không cẩn thận va vào cậu.”

“Mắt bị cận sao không đeo kính?” Tô thiếu gia có hứng thú hỏi.

“Đều là tại Đan Minh thôi tha không cho tôi đeo kính sát trùng, lại còn cứng rắn bắt tôi đeo cặp kính gọng to xấu xí này.” Bạn học Tiểu Bàn[3] này lập tức trở nên tràn đầy tức giận.

“Đan Minh? Quách Đan Minh?” Tô thiếu gia có phần ngạc nhiên.

“Cậu biết hắn ta sao?” Tiểu Bàn ngẩng đầu mở to mắt nhìn chằm chằm Tô thiếu gia. Dưới ánh mặt trời, cô tựa như một thiên sứ, đáng yêu lại rực rỡ.

“Hội trưởng hội học sinh thì sao mà tôi không biết được.” Tô thiếu gia hồ hững.

“A, vậy thì cậu cũng biết hắn ta xấu xa cỡ nào rồi. Tại vì hắn mà tôi mới đụng trúng cậu đấy.” Giọng nói của Tiểu Bàn nhỏ dần.

Tô thiếu gia không trả lời, chỉ là đột nhiên ghé khuôn mặt tuần tú của cậu lại gần trước mắt Tiểu Bàn, đủ gần để nghe thấy hô hấp của nhau, sau đó cười xấu xa: “Không có mắt kính, vậy cậu có thể thấy rõ khuôn mặt của tôi không?”

Nhìn khuôn mặt của Tiểu Bàn ngày càng hồng, cơ thể Tiểu Bàn ngày càng lùi ra sau do hồi hộp, Tô thiếu gia cười ha ha nói: “Nhớ kỹ, tôi tên là Tô Kim Lâm.”

11. Chương 11

“Vâng. Đã biết. Tôi tên là Nhạc Văn Văn.” Tiểu Bàn liên tục gật đầu.

“Đi, chúng ta cùng tản bộ đi.” Tô thiếu gia đề nghị

“Nhưng tôi còn có tiết...” Nhạc Văn Văn do dự.

“Bỏ có một hai tiết cũng có sao đâu.” Tô thiếu gia thúc giục.

“Cũng đúng, dù sao có nghe cũng không hiểu, không lên lớp nữa ~~!” Nhạc Văn Văn cười rộ lên một phen, đáp ứng yêu cầu của Tô Kim Lâm.

Vì thế hai người cùng đi với nhau.

Tô Kim Lâm kéo theo Nhạc Tiểu Bàn đi vòng quanh trường, đi qua cửa hàng vật phẩm, hai người liếc nhau, đồng lòng đi vào cửa hàng. Tô Kim Lâm nhìn mái tóc xinh đẹp của Tiểu Bàn, liếc mắt qua thấy chiếc lược hình vầng trăng có họa tiết cây cỏ phía nam đất nước, sử dụng kỹ thuật công nghệ sơn mài truyền thống làm nên, chiếc lược có màu sắc và độ bóng như viên ngọc, bóng mượt như mặt kính. Tô thiếu gia nhíu mày, ý bảo chị nhân viên gói nó lại.

“Cậu mua lược làm gì?” Nhạc Văn Văn khó hiểu.

“Dùng để đưa cho người thích hợp đấy.” Tô Kim Lâm cười tà. Sau đó cầm lấy chiếc lược đã được gói lại kĩ càng kia, đưa cho Tiểu Bàn.

Mặt Tiểu Bàn lại đỏ, nhìn chị nhân viên mỉm cười ái muội, xấu hổ cầm lấy chiếc lược, nhỏ giọng nói tiếng cảm ơn, sau đó kéo Tô Kim Lâm nhanh chóng đi ra khỏi cửa hàng kia. Ha ha, trước giờ Tiểu Bàn chưa từng gặp tình huống này, cảm giác cũng không tệ lắm, hư vinh chỉ dành cho nữ sinh này làm cô có chút hưng phấn. Cô lại không quen bị người khác nhìn chằm chằm nên cảm thấy có chút ngột ngạt.

Đang lúc này điện thoại của Tiểu Bàn reo lên. “A lô?”

“Văn Văn, bây giờ cậu đang ở đâu?” Giọng nói của Quách Đan Minh có chút gấp gáp.

“Tôi ở... ở... để tôi nghĩ một chút...” Nhạc Tiểu Bàn suy nghĩ nửa ngày mới ra được cái đáp án mắc cười nhất. “Aizzz, tôi cũng không biết đây là đâu.”

“Đừng vội, đừng sợ, cậu nói cho tôi biết một vài tòa nhà xung quanh đó, tôi lập tức đến đón cậu.” Quách Đan Minh cho rằng cái cô Tiểu Bàn đoán trí lại hay lạc đường, lo rằng cô đi một mình nhưng không về được thì sẽ sợ, nên mới trấn an cô.

“Hả?” Nhạc Văn Văn trả lời, “Không cần, không cần, tôi đang đi với Kim Lâm rồi. Đợi lát nữa cậu ấy sẽ đưa tôi về, nếu như cậu ấy không đưa tôi về, dựa vào chỉ số IQ của tôi tìm đường về cũng không khó, hi hi ~~”

Tô thiếu gia đứng kế bên nghe được sắc mặt liền đen lại. Thật là tuyệt vời, hai tháng rồi, ngay cả cái trường nhỏ xíu xiu này mà cũng chưa đi qua nữa à?

“Tôi đến đó đón cậu. Cậu đang ở đâu?” Giọng nói lạnh lùng của Quách Đan Minh truyền đến.

Một khi Nhạc Văn Văn nghe được giọng nói đó, lập tức ngoan ngoãn miêu tả hết tòa nhà trong phạm vi này. Nghe thấy lời nói có logic kia, Tô thiếu gia cũng rất hoài nghi rốt cuộc cô có phải là sinh viên không.

“Chúng ta chờ Đan Minh một chút có được không? Nếu hắn ta không tìm thấy tôi thì lại mắng tôi nữa ~~” Nhạc Văn Văn làm nũng nói. Tô Kim Lâm gật đầu.

Khoảng mười lăm phút sau, Quách Đan Minh chạy đến. Quách Đan Minh lớn lên mười phần đẹp trai, cũng chính là mười phần lạnh lùng, đối với ai cũng đều là một bộ dáng lạnh tanh. Hội trưởng hội học sinh, lạnh lùng, Quách Đan Minh đóng vai trò là một hoàng tử lãnh cảm rất hay thấy trong tiểu thuyết.

Tô Kim Lâm cùng cậu ta gật đầu. Quách Đan Minh không biểu lộ tình cảm gì trên khuôn mặt của cậu, lạnh lùng nhìn Tô Kim Lâm, trong mắt dường như có chút khiêu khích. Nhưng ánh mắt đó chỉ hiện thoáng qua, cậu ta quay qua Nhạc Văn Văn, đưa tay ra, không nói lời nào.

Nhạc Văn Văn nhìn thấy ánh mắt kia thì rụt cổ lại, ngoan ngoãn cầm lấy chiếc kính trong tay Quách Đan Minh đeo lên. Cái gọng đen to đó che đi một nửa khuôn mặt của cô. Tô Kim Lâm đung phẩy sự căm ghét rõ ràng của Quách Đan Minh cũng không giận, chỉ là đột nhiên tỉnh ngộ ra rồi nở nụ cười. Thì ra là như vậy.

Ánh mắt của Quách Đan Minh dịu lại, giơ tay lên chỉnh tóc cho Nhạc Văn Văn, cưng chiều nói: “Cô nhóc đã mù đường, lại còn thích chạy lung tung.”

Cục băng cũng có biểu hiện khác, chỉ là đối với người chính xác.

“Chúng ta quay về thôi. Lần sau có muốn đi chơi thì tôi dẫn cậu đi.” Quách Đan Minh nói.

“Ừ.” Tiếng chấp nhận của Nhạc Văn Văn, sau đó buồn buồn nói với Tô Kim Lâm: “Tạm biệt Kim Lâm. Lúc rảnh sẽ đến tìm cậu chơi được không?”

Mặt Quách Đan Minh đánh lại, Tô Kim Lâm vui hơn, gật đầu đồng ý.

12. Chương 12

Ngày hôm đó, thời tiết mát mẻ, gió mát ẩm áp dễ chịu. Nhạc Văn Văn mặc áo khoác màu vàng nhạt, lộ vẻ tươi tắn đáng yêu.

“Chúng ta đến công viên Tả Hải[1] chơi đi, buổi chiều sẽ đi xem phim.” Tô Kim Lâm nhìn khuôn mặt trắng nõn của Văn Văn, tay nhéo nhéo mặt cô.

Nhạc Văn Văn né ra, cười hì hì nói: “Chúng ta lúc này thật giống như đang hẹn hò!”

“Chúng ta chính là đang hẹn hò đó.” Tô Kim Lâm cười, nói như thể điều này là đương nhiên. “Bây giờ tôi đang theo đuổi cậu đấy.”

Mặt Nhạc Văn Văn hồng lên, “Cậu nói loạn xạ gì vậy.”

“Ha ha, nhìn mặt cậu hồng lên kìa ~~” Tô Kim Lâm trêu chọc ác liệt.

“Cậu!” Hai người thành một nhóm náo loạn.

Tô Kim Lâm và Nhạc Văn Văn vẫn đi đến công viên Tả Hải chơi và đi xem phim theo kế hoạch, đưa Nhạc Văn Văn đến trước cửa ký túc xá, lúc đi về Tô thiếu gia cảm thấy rất mỹ mãn. Tầm tối ở chỗ, có một người xông ra. Là Đường Duệ.

“Em đi đâu vậy? Tôi đợi em lâu lắm rồi.” Đường Duệ nhìn rất mệt mỏi. Giọng nói cũng có chút khàn. “Ngay cả đi động cũng không mở, tôi cứ tưởng em xảy ra chuyện gì rồi chứ, tìm hết cả cái khu rộng thênh thang này.”

Tô thiếu gia cảm thấy một chút động tâm cũng không có. “Không lẽ tôi đi nơi nào cũng phải báo cái với Đường tổng ngài sao?”

“Tôi chỉ quan tâm tới em thôi.” Đường tổng nói với một cảm giác bất lực từ tận đáy lòng toát ra, cực kỳ thất bại.

Tô Kim Lâm bình tĩnh nhìn Đường Duệ, sau đó vươn tay quàng qua cổ Đường Duệ, kéo lại bờ môi hồng của mình. Hai môi chạm nhau, đôi bên đều cảm thấy trong lòng phần chấn. Phản ứng của Đường Duệ chính là mừng rỡ như điên, hôn cậu một cách cẩn thận như đối với một món trân bảo, nụ hôn này từ từ sâu hơn, Đường Duệ kích động ôm chặt lấy Tô Kim Lâm, dường như muốn đem cậu nhập vào trong cơ thể. Tô Kim Lâm cũng ôm lấy eo Đường Duệ. Thẳng đến lúc Đường Duệ cảm thấy không thể ngừng lại, gần mất tự chủ rồi, mới nhanh chóng bắt buộc bản thân ngừng lại, sau khi buông Tô Kim Lâm ra thì hô hấp của hai người đều đã loạn hết rồi.

Mà tình hình của bên kia có chút không ướt át bằng cục diện bên này.

Quách Đan Minh ngăn Nhạc Văn Văn lại trước ký túc xá của cô, toàn thân tỏa ra khí chất lạnh lùng, khuôn mặt đầy sát khí hỏi: “Hôm nay đi chơi vui vẻ nhỉ.”

Tiểu Bàn với tinh thần đa phần sáng khoái nói: “Ừ, rất vui, tôi và Kim Lâm cùng đến công viên chơi, ăn một bữa no nê rồi đi xem phim, lại còn mua truyện tranh nữa, cậu xem ——” Nhạc Văn Văn như dâng hiến lấy ra đồng truyện tranh.

“Tôi Kim Lâm sẽ không thích cậu đâu, cậu đừng tưởng cậu ai gặp cũng mê.” Quách Đan Minh tức giận đến nói không đả đo, hằn nắm chặt nắm đấm, đáng vẻ hận thù, nghiêng rằng nói: “Cậu cũng không nhìn lại bản thân ra hình dáng gì, có ai sẽ đi thích một đứa ngốc như cậu chứ?” Lời nói cứ như vậy tuông ra, đột nhiên nhìn Quách Đan Minh nhảy một hồi, cô gái ngốc này!

Nhạc Văn Văn nhìn cái người tự cho là đứng trước mắt này, sau một lúc lửa giận bốc lên, cô vẫn còn tự tôn mà, “Ai nói sẽ không ai thích tôi, Kim Lâm thích tôi đó, cậu ấy nói cậu ấy đang theo đuổi tôi đấy! Hừ!”

“Rời khỏi Tôi Kim Lâm đi.” Quách Đan Minh dùng ánh mắt bình tĩnh nhìn Nhạc Văn Văn, ánh mắt thâm thúy kia hàm chứa một loại tình cảm mà Nhạc Văn Văn không hiểu, trong nháy mắt Nhạc Văn Văn như muốn chấp nhận yêu cầu của Quách Đan Minh. Nhưng âm thanh lạnh lẽo như cục băng kia lại kéo lí trí của Nhạc Văn Văn về.

“Tại sao tôi lại phải rời khỏi Tôi Kim Lâm cơ chứ? Tôi cũng được người thích rồi, không phải cái loại ngu ngốc không có ai thích như cậu nói.” Nhạc Văn Văn không giống như xưa khi Quách Đan Minh nói gì thì làm vậy, cô dùng thái độ khác thường phản bác lại hắn.

“Nếu như cậu chọn hắn, chúng ta từ đây về sau không còn bất cứ quan hệ gì nữa.” Quách Đan Minh lạnh lùng ném một câu rồi đi.

“Không còn quan hệ thì không còn quan hệ.” Quách Đan Minh đi xa thì Nhạc Văn Văn mới có phản ứng lại, lập tức ném ra một câu, không quan tâm đối phương có nghe được hay không.

Đường Duệ bù ngùi tạm biệt Tôi Kim Lâm, lại còn cùng cậu hẹn tối mai đến căn hộ của anh thưởng thức tài nghệ gần đây anh học được. Tôi Kim Lâm không từ chối, làm Đường Duệ cứ tưởng như đang sống trong mơ, toàn bộ đều tốt đẹp như vậy.

Tôi Kim Lâm trở về ký túc xá, thả người xuống giường giang tay giang chân thành hình chữ đại, sau đó mở điện thoại, nhìn thấy vô số cuộc gọi đến, đều là của Đường Duệ. Tôi thiếu gia nở một nụ cười tuyệt đẹp, cũng không biết có ý gì.

Tôi Kim Lâm lăn vài vòng trên chiếc giường lớn mềm mại, sau đó điện thoại reo lên. Ồ, là số của Nhạc Tiểu Bàn, lại có trò hay lên sân khấu rồi.

13. Chương 13

“Này, Kim Lâm, cậu nói có tức không, tên Đan Minh thối tha kia vừa gặp một cái là mắng tôi, tôi ghét cậu ta đến chết được!” Giọng nói hỗn hển của Nhạc Văn Văn truyền đến.

“Hắn làm sao vậy?” Tôi Kim Lâm đã biết còn hỏi.

“Hắn nói sẽ không ai thích tôi. Tuy là tôi lớn lên có mập ra, lại có chút chút chút ngốc, nhưng cậu ấy cũng không thể nói tôi như vậy chứ!” Giọng nói của Nhạc Văn Văn lại càng cao hơn.

“Văn Văn lớn lên rất đẹp, rất thông minh.” Tôi Kim Lâm lại hấp dẫn người khác rơi vào cạm bẫy, “Nếu như chúng ta quen nhau, vậy thì hắn ta sẽ không thể nói rằng không có ai thích cậu.”

“Đúng đó. Chúng ta quen nhau đi.” Nhạc Văn Văn vui lên rồi. “Tôi muốn làm hắn ta tức chết! Xem hắn có thể nói tôi như thế nào nữa!”

“Đúng, làm cho hần tức chết.” Tô Kim Lâm cười gian.

Vì thế sau khắc đó, Tô Kim Lâm xác định quan hệ yêu đương với Tiểu Bàn.

Muốn làm một chuyện thì phải làm nó cho thật tốt. Bây giờ Tô thiếu gia đã là bạn trai của người khác rồi, tự khắc cũng phải làm cho hoàn mỹ. Sáng sớm, Tô thiếu gia đem bữa sáng còn nóng hổi đến ký túc xá nữ cách ngần dặm đưa đồ ăn. Hành động này làm cảm động vô số tâm hồn thiếu nữ, nhất thời trở thành câu chuyện được ưa thích. Tất cả các cô gái đều cảm thán rằng mệnh của Tiểu Bàn tốt nên mới gặp được đàn ông tốt, lúc trước là hội trưởng hội học sinh Quách Đan Minh, bây giờ lại là nhân vật phong vân Tô Kim Lâm của trường.

Nhạc Văn Văn có chút lo lắng khi cầm lấy đồ ăn sáng Tô Kim Lâm đem tới, sao đó nói: “Cái tên Đan Minh thối tha kia thật nhỏ mọn, không phải chỉ là cãi nhau có một chút thôi sao? Hôm nay cũng không có đến đưa cơm cho tôi ~”

Tô Kim Lâm nhướn mày, thì ra Quách Đan Minh sắm vai bảo mẫu. Nhạc Văn Văn cậu cái gì cũng không biết, không có Quách Đan Minh phỏng chừng cậu sẽ bị bán đi hay còn có thể giúp người khác kiếm tiền.

Buổi trưa Tô Kim Lâm cao giọng mời Nhạc Văn Văn đến nơi tụ tập hẹn hò “Trăng tròn hoa thắm” để ăn trưa. Tô thiếu gia lịch lãm kéo ghế ra cho Nhạc Văn Văn, đợi đến lúc Nhạc Văn Văn ngồi đằng hoàng rồi mới kéo ghế ngồi đối diện cô. Hai người gọi món, rồi bắt đầu ngồi nói chuyện phiếm để thêm hiểu biết của nhau.

“Hi hi hi ~ Thật ra tôi rất ít khi ăn cơm ở ngoài.” Nhạc Văn Văn nói.

“Ồ, vậy cậu ăn ở đâu?” Tô thiếu gia thắc mắc.

“Lúc trước học trung học đều ăn ở nhà. Lên đại học đều là Đan Minh làm cơm đưa đến cho tôi ăn.” Nhạc Văn Văn nói như thể điều này là đương nhiên.

Người tốt thế mà cậu còn không biết trân trọng? Tôi phải nói cậu như thế nào mới được đây? Được rồi, vì lợi ích của việc tôi thích cậu, tôi sẽ giúp hai người một chút. “Ồ, hội trưởng Đan Minh đối với cậu thật quan trọng.”

“Không có...” Nhạc Văn Văn chưa nói hết, sắc mặt đột nhiên tái đi. “Kim Lâm, cậu nhìn đi...” Nhạc Tiểu Bàn như muốn khóc nhưng lại không khóc, giọng nói rất thảm thiết.

Tô Kim Lâm quay người lại, hừ, trò chơi ngày càng vui rồi. Quách Đan Minh tay trong tay với một nữ sinh đáng người cao gầy, khuôn mặt tinh xảo.

“Văn Văn, bây giờ tôi là bạn trai của cậu đúng không?” Tô Kim Lâm cúi người về phía trước nắm lấy hai vai của Nhạc Văn Văn.

“Tôi...” Đột nhiên Nhạc Văn Văn cảm thấy rất khó khăn, lúc trước Quách Đan Minh chưa từng cùng người khác thân mật như vậy, bây giờ lại công khai hẹn hò ôm hôn nữ sinh, rõ ràng hẳn chỉ yêu thích bản thân cô thôi mà. Bởi vì trong lòng quá đau, lập tức không còn hứng thú với những món ngon trước mắt. “Kim Lâm, tôi muốn đi về.”

“Được, tôi đi cùng cậu.” Tô Kim Lâm rất lịch lãm đứng dậy, thanh toán xong cầm tay Nhạc Văn Văn xoay người đi.

Quách Đan Minh từ lúc vào cửa đến giờ vẫn không liếc mắt đến họ đột nhiên đứng lên, sau đó lại suy sụp ngồi xuống, ánh mắt tràn ngập đau đớn.

Nhạc Tiểu Bàn trong lòng không tốt nên ảnh hưởng đến khẩu vị, Tô Kim Lâm là bạn trai hiển nhiên phải vừa pha trà bưng nước, vừa kể chuyện tiêu khiển, hầu hạ thỏa thỏa đáng đáng. Rốt cuộc trong lòng Nhạc Tiểu Bàn chuyển biến tốt hơn, nhưng khi đó đã là hoàng hôn. Lúc này, cậu đột nhiên nhớ đến, cậu và Đường Duệ có hẹn rồi. Thôi quên đi, vẫn nên hủy bỏ thì hơn, Tô Kim Lâm cậu khó lắm mới được trở lại làm Nguyệt Lão[1], thật ra là chỉ muốn xem kịch vui thôi, nhưng đã bắt đầu rồi thì không thể bỏ dở nữa chừng.

Đường Duệ làm việc nguyên một ngày mà tinh thần vẫn phần chấn, nguyên do trong đó, không nói cũng biết, Kim Lâm chấp nhận hôm nay sẽ đến căn hộ của anh, nhớ lại nụ hôn chủ động của Tô Kim Lâm, Đường Duệ không ngăn được chính mình nâng tay lên sờ môi, cười đến run hết cả người.

“Tổng giám đốc? Tổng giám đốc?” Thư kí nhìn nụ cười kì quái cùng động tác không bình thường của boss nhà mình, không khỏi tự suy đoán, nhìn tình hình như thế này thì có lẽ tổng giám đốc cùng với cậu nhóc xinh đẹp kia đã có tiến triển rồi, ha ha.

Đột nhiên, điện thoại phát ra bản nhạc phá hỏng suy nghĩ của hai người họ.

Đường Duệ phục hồi tinh thần lại, không chút suy nghĩ đi đến chiếc bàn bên cạnh cầm lấy điện thoại, nhìn thấy trên màn hình ghi hai chữ “Kim Lâm”, giây phút đó hai mắt sáng lên. Ôi hô hô... Tận đáy lòng anh hoan hô nhảy nhót, ngầm nghĩ cần phải tiếp tục cố gắng, không lâu sau Kim Lâm sẽ sà vào lòng anh thôi.

“Kim Lâm, đây là lần đầu tiên em gọi đến cho tôi đó, thật là làm cho người ta vui quá đi.” Đường Duệ giành nói trước. “Có chuyện gì không?”

“À... thật xin lỗi, hôm nay tôi sợ sẽ không thể gặp mặt được, tôi còn có chút việc cần xử lý.” Trên thực tế, Tô Kim Lâm không cảm thấy chút áy náy nào.

14. Chương 14

Tâm tình của Đường Duệ lập tức từ đỉnh cao tuột xuống tận đáy cốc, như bị dội nước lạnh từ trên đầu xuống. Nhưng, anh vẫn duy trì phong độ sau cùng, hỏi, “Có chuyện gì mà khẩn cấp đến vậy? Có cần tôi giúp không?”

“Không cần đâu, bạn gái của tôi trong lòng không tốt, tôi muốn bên cạnh an ủi cô ấy.” Tô Kim Lâm lạnh nhạt trả lời.

Bạn! Gái!? Đây chính là tiếng sét giữa trời xanh, làm cho suy nghĩ của Đường Duệ nhất thời ngẩn lại, chỉ cảm thấy tim như bị xé toạc, cảm giác đau đớn từ từ tản ra và tăng dần lên. Anh rất muốn chất vấn đối phương tại sao lại đối đãi với bản thân anh như vậy, nhưng khi mở miệng ra, lại không thể thốt ra nửa chữ, ngay cả thính giác cũng lập tức bị vô hiệu, chỉ có thể cúp điện thoại trong tình trạng lạc hồn mất phách.

Châu Dịch ở một bên đầu óc mụ mị, vừa nãy sếp còn vui vẻ như vừa trúng số, tại sao lại lập tức giống như đập phải phân thể này? Sếp này mặt biến sắc thật sự là nhanh hơn mở một quyển sách nữa, trở thành một thư kí quả quyết và xứng với chức vụ này, nhiệm vụ là cần phải hiểu việc tư lẫn việc công, việc nhỏ hay việc lớn của sếp, vì vậy, cô hỏi thăm dò: “Sếp, anh có khỏe không?”

“Cậu ta lại dám có bạn gái! Cô có tin không?! Tối hôm qua chúng tôi vẫn còn ôm hôn ngọt ngào lắm mà!!” Đường Duệ ngồi phịch xuống ghế, lảm bảm một mình.

Châu Dịch nhảy bèn nên nắm được trọng điểm trong lời nói, hừ. dựa vào bản lĩnh đọc hàng ngàn cuốn truyện tranh Đam Mỹ của tôi, chẳng lẽ vẫn chưa thu phục được cậu nhóc Tô Kim Lâm nho nhỏ đó ư? Châu Dịch thề thốt chắc nịch rằng, nhất định sẽ thu phục Tô Kim Lâm dễ như trở bàn tay.

“Tôi yêu em.” Đường Duệ nói.

“Tôi ghét anh.” Tô thiếu gia đáp.

“Nhưng tôi yêu em.”

“Nhưng tôi lại ghét anh.”

“Nhưng tôi vẫn yêu em.”

Đường Duệ vẫn gặp mặt Tô Kim Lâm, hơn nữa mở miệng ra là thổ lộ, sau đó sẽ xảy ra đoạn đối thoại trên. Đúng rồi, các bạn có cảm thấy những dòng trên có chút mùi mẫn không? Không sai, thư kí Châu Dịch van

năng thấy sếp của mình đau khổ vì tình như vậy, không thể không sinh cảm giác đồng cảm và chính nghĩa, nói với sếp mình về thằng nhóc Tô Kim Lâm mềm nắn rần buông này, anh cần phải mạnh mẽ hơn cậu ta, mạnh cho đến khi cậu cảm thấy rung động, cho cậu hiểu được sự cố chấp biến thái và ham muốn chiếm hữu cậu đến đâu, không, phải cho cậu biết tình yêu vô cùng cảm động của anh, như vậy mới có thể biến không có khả năng thành có khả năng, đổi từ việc xấu thành việc tốt. Vì vậy Châu Dịch lập tức lên mạng sưu tầm những lời thoại tỏ tình kinh điển lần không kinh điển, tin tưởng tràn đầy rằng Tô Kim Lâm nghe được sẽ không để sếp nhà mình phải ở giá, sau đó lấy gà theo gà, lấy chó... không, phải là chết mê chết mệt sếp, tình cảm kiên định như ngọn núi.

Nhưng sự thật thực sự rất tàn khốc, Tô Kim Lâm bình tĩnh nhìn Đường Duệ, đột nhiên vung một cú đấm, đánh Đường Duệ văng ra vài bước.

Đường Duệ rất kiên cường đứng dậy, gắt gao ôm lấy Tô Kim Lâm không buông. “Đừng đối đãi với tôi như vậy được không?” Trên khuôn mặt anh tuần của Đường Duệ phủ đầy vẻ bi thương.

“Vậy anh muốn tôi đối đãi với anh thế nào?” Tô Kim Lâm nhướn mày, thờ ơ mà tàn nhẫn hỏi.

Đường Duệ như bị lời nói của Tô Kim Lâm kích thích, khuôn mặt tuần tú méo mó lại chất vấn: “Tại sao lại đột nhiên có bạn gái? Rõ ràng mới hôm qua chúng ta còn ôm hôn thân mật mà, tại sao vừa mới quay người lại liền nói với tôi rằng chuyện đó chỉ là trò chơi thôi? Đùa giỡn tôi vui đến như vậy sao?”

“Từ đầu tôi đã nói rằng giữa chúng ta không thể phát triển bất cứ khả năng gì, ngoại trừ bạn bè chẳng phải sao?” Tô Kim Lâm gần như tuyệt tình. Lúc này khuôn mặt của cậu vẫn yêu kiều như vậy, thậm chí còn pha lẫn chút khí chất lạnh lùng, vẫn làm người khác mê đắm như cũ.

Đường Duệ từ đầu đến cuối cũng không phải người tốt, tuổi tác còn trẻ đã có trong tay tiền tài phú quý, dùng thủ đoạn đối phó với kẻ địch khẳng định không có chút nhân từ, tại giờ phút này anh thậm chí còn có ý định giết chết Tô Kim Lâm, giết chết cậu rồi, sẽ không còn ai có thể làm tổn thương bản thân nữa, bản thân cũng sẽ không cảm thấy đau khổ nữa. Hiện giờ Tô Kim Lâm đã trở thành điểm yếu trong cuộc đời anh, một kẻ mạnh không nên có điểm yếu, xử lý cậu chính là cách giải quyết tốt nhất. Nhưng anh không bỏ được, anh muốn ôm Tô Kim Lâm vào lòng biết bao nhiêu, nhìn thấy nụ cười rộ lên hay là đau thương bất chợt của cậu, với anh như vậy là đủ rồi, chỉ là Tô Kim Lâm chưa bao giờ cho anh cái cơ hội này.

“Chia tay với cô bé đó đi.” Đường Duệ nhen nhóm lên một chút hy vọng trong nỗi tuyệt vọng của anh, có thể Tô Kim Lâm chia tay với cô bé thì sẽ từ từ tiếp nhận anh. Ít nhất đôi môi đó của anh, cái ôm đó của anh, người mà anh yêu mến đó sẽ không phải của cô bé đó. Đúng, nhất định là như thế đi. “Tôi không thể ra tay với em, nhưng đối với cô bé đó tôi lại muốn giết chết nó.”

“Nếu anh không muốn tôi hận anh cả đời, thì lời nói của tôi anh có thể đừng để ý. Lại nói làm bạn trai của người khác mà ngay đến bạn gái của mình cũng không bảo vệ nổi thì có còn gọi là đàn ông không?” Trong lòng Tô Kim Lâm có chút dao động, không phải sợ Đường Duệ sẽ ra tay với Nhạc Văn Văn, mà là sợ chính mình cùng Đường Duệ dây dưa thêm nữa, bản thân sẽ càng lún sâu xuống vũng bùn. Cậu không thích bản thân không thể tự kiểm soát tình cảm của chính mình. Vì vậy vô luận thế nào cũng phải đập tan sự say mê của Đường Duệ đối với cậu.

Hốc mắt Đường Duệ đỏ bừng, tâm tình nhanh chóng nằm cạnh bờ vực, anh không thể chịu đựng được một câu kích thích nào của Tô Kim Lâm nữa. “Đừng nói nữa. Không cho em nói.” Đường Duệ đẩy Tô Kim Lâm dựa trên tường một cách thô bạo, sau đó vung một cú đấm về phía Tô Kim Lâm. Nếu như yêu đến sâu đậm thì bạn sẽ không nỡ làm tổn thương người mình yêu, vì thế Đường Duệ chỉ có thể đấm lên tường, phát ra tiếng rền rĩ như một con dã thú bị thương.

Tô Kim Lâm cầm lấy tay của anh, lạnh lùng nói. “Anh đánh tôi đi. Là tôi nợ anh.”

Đột nhiên Đường Duệ cũng bình tĩnh lại. Mày đang làm cái gì thế? Tình cảm không được chấp nhận thì đã rất mất mặt rồi, tại sao lại còn mặt dày mày dạn đến cầu xin một người vô tâm ban cho chút tình yêu của cậu ta cơ chứ? Tại sao bản thân lại làm cho chính mình thêm mất hình tượng nữa? Mày là muốn có được tình yêu của cậu ấy, chứ không phải là đi cầu xin tình yêu của cậu ấy.

Đường Duệ đi rồi, để lại một Tô Kim Lâm lãnh cảm bình tĩnh. Tô Kim Lâm mệt mỏi ngồi bệt xuống, ừ, cậu không có lấy nửa điểm đau khổ, chỉ là có chút mệt mỏi mà thôi. Kiểu này là Đường Duệ đã buông tay

rồi, ai cũng không thể tha thứ kẻ đã chà đạp lên tình cảm của chính mình, huống chi Đường Duệ còn là hạng người kiêu ngạo và mạnh mẽ.

Tô Kim Lâm trực tiếp quay về ký túc xá, cậu cảm thấy có chút phiền phức, vì thế cởi sạch quần áo vào phòng tắm mở vòi hoa sen, nước lạnh cứ như vậy chảy từ đầu xuống chân, Tô Kim Lâm không cảm thấy gì to lớn lắm, nhưng lúc này cũng đã là cuối thu rồi.

Tô Kim Lâm nằm trên giường trần trọc không ngủ được, thẳng đến trời sáng bảnh ra mới thiêm thiếp ngủ đi. Thứ hai có nhiều tiết, nhưng Tô Kim Lâm vẫn tính không đi học. Tiểu Trữ Nhi lại không biết Tô thiếu gia tính cúp tiết, chạy đến phòng cậu gọi cậu dậy. Tô Kim Lâm lằm bằm mấy câu, đầu rất nặng muốn ngồi dậy nhưng lại không còn sức lực, âm giọng không rõ nói mấy câu.

Tiểu Trữ Nhi nhìn thấy khuôn mặt hồng lên dị thường của Tô Kim Lâm liền hoảng hốt, tay đặt lên trán Tô Kim Lâm xem xét. Không tốt, nhiệt độ cơ thể quá nóng, là phát sốt rồi. Tiểu Trữ Nhi chân tay loạn xạ chạy ra phòng khách tìm thuốc hạ sốt, đổ ra ít nước, cất lực nâng Tô Kim Lâm dậy, để cậu dựa vào người mình, sau đó cẩn thận nhét thuốc vào miệng Tô Kim Lâm.

Lúc này Tô Kim Lâm đã có ý thức lại, thể chất của cậu cũng không yếu như vậy, chỉ là hôm qua mất ngủ nên hôm nay mới mệt mỏi thôi. Trực giác của cậu bài xích thuốc, chuyện đó có chút dả thương đến tự tôn đàn ông của cậu. Tiểu Trữ Nhi lo lắng: “Anh Kim Lâm, anh sốt rồi. Cần uống thuốc đó.”

“Anh không sao, chỉ có chút mệt mỏi thôi. Cậu để cho anh ngủ một giấc là được rồi.” Sắc mặt Tô Kim Lâm đỏ ửng, hai mắt ướt át, yếu ớt bất thường của cậu làm người khác thương xót.

“Không được. Anh phải uống thuốc.” Tiểu Trữ Nhi kiên trì. Tô Kim Lâm không thể làm gì hơn là cầm lấy thuốc cùng nước trong tay Tiểu Trữ Nhi, một ngụm nuốt hết xuống.

“Như vậy được rồi. Anh Kim Lâm nghỉ ngơi cho khỏe đi, em sẽ giúp anh xin nghỉ.” Tiểu Trữ Nhi mạnh mẽ ấn cậu xuống giường.

“Biết rồi mà. Tiểu Trữ Nhi thật dài dòng quá.” Tô Kim Lâm buồn cười nhìn Tiểu Trữ Nhi, sau đó nhắm mắt lại nặng nề ngủ.

Tiểu Trữ Nhi nhẹ nhàng đi, để lại Tô Kim Lâm ngủ một mạch đến tận trưa. Tô Kim Lâm bị điện thoại ồn ào đánh thức, cậu cảm thấy sốt cũng đã hạ rồi, cả người thư thái hẳn lên. Tô Kim Lâm nghe điện thoại, người gọi là Nhạc Tiểu Bàn.

“Kim Lâm, cậu bị cảm rồi à? Đờ hơn chút nào chưa?” Nhạc Văn Văn quan tâm hỏi.

“Ừ, đờ hơn nhiều rồi.” Tô Kim Lâm nói.

“Ừm. Vậy cậu nhớ nghỉ ngơi cho khỏe vào nhé.” Nhạc Văn Văn nói. “Đúng rồi... Phạm Sóc đến kiểm tôi rồi, anh ta còn nói tôi không được đi chung với cậu...”

“Anh ta có làm gì với cậu không?” Tô Kim Lâm có chút lo lắng hỏi. Mấy ngày nay Phạm Sóc không đến trường vì nhà có chuyện nên Tô Kim Lâm cũng quên bống rằng còn có một Phạm Sóc phiền phức nữa.

“Không có. Anh ta kêu tôi rời xa cậu. Thật đáng ghét, rõ ràng là quen nhau lâu rồi, một chút mặt mũi cũng không cho tôi để lại. Ý của anh ta là tôi không xứng với cậu!!” Nhạc Văn Văn hơi ghen tị nói.

Phạm Sóc và Nhạc Văn Văn quen biết đã lâu rồi ư? Tô Kim Lâm cảm thấy có chút kinh ngạc. “Thật không?”

“Thật. Anh ta nói lát nữa sẽ đi tìm cậu...” Nhạc Văn Văn áp ứng nói.

“Thật à? Mọi chuyện cứ để tôi giải quyết. Cậu không cần phải lo.” Tô Kim Lâm bình tĩnh nói.

“Được.” Bản thân Nhạc Tiểu Bàn chưa bao giờ tự giải quyết một chuyện gì, vì thế khi Tô Kim Lâm nói mọi chuyện cứ để cậu giải quyết thì liền chấp nhận ngay lập tức. Hai người nói vài câu nữa rồi cúp máy. Tô Kim Lâm thay một bộ đồ sạch sẽ, chỉnh chu đầy đủ rồi đợi Phạm Sóc ở phòng khách.

Vừa vặn lúc này tiếng gõ cửa vang lên. Tô Kim Lâm ra mở cửa.

Ánh mắt sắc bén của Phạm Sóc khi nhìn thấy Tô Kim Lâm liền hiền hòa lại. Hắn vừa thấy Tô Kim Lâm liền tự nhiên áp tay lên trán cậu, giọng điệu thân thiết hỏi: “Khỏe lên chút nào chưa?”

Tô Kim Lâm không trả lời, né khỏi bàn tay của Phạm Sóc, đứng qua một bên cho hắn vào.

15. Chương 15

“Như thế nào mà anh không ở đây mới có mấy ngày liền sinh bệnh thế này?” Phạm Sóc thương tiếc nói.

Cút, ông đây nói tất cả đều do người chăm sóc mà ra hết đấy. Ông muốn bệnh thì bệnh, liên quan chớ gì đến người. Hiển nhiên trong lòng Tô Kim Lâm không vui, thăm mắng hắn nhưng ngoài mặt vẫn không mở miệng nói.

“Được rồi, đến đây, anh có đem cháo đến cho em. Đến đây ăn đi.” Phạm Sóc chỉ có thể dỗ cậu ăn trước. Bây giờ Tô Kim Lâm mới phát hiện trong tay hắn là một cặp lồng giữ nhiệt, gạt đầu muốn Phạm Sóc chăm sóc cậu.

Phạm Sóc hớn hở chạy vào bếp lấy ra một cái chén nhỏ múc cháo ra, trước khi đưa cho Tô Kim Lâm còn thổi thổi, sợ cậu sẽ bỏng.

Sáng giờ Tô Kim Lâm vẫn chưa ăn, bây giờ hạ sốt rồi, người tỉnh hẳn ra, mùi hương từ cháo tỏa ra mới cảm thấy có chút đổi. Trước ăn thử một chút, hương thơm nồng đậm tan chảy trong miệng, mới từ từ ăn nhiều.

“Có ngon không?” Phạm Sóc cẩn thận hỏi.

Tô Kim Lâm ngẩng đầu có chút giật mình: “Cháo này là do anh làm à?”

“Không phải. Là anh đến tiệm Lâm Ký mua...” Phạm Sóc có chút xấu hổ nói.

“Vậy à?” Rốt cuộc anh muốn nói cái gì? Tô Kim Lâm đã gần mất kiên nhẫn.

“Từ nhỏ Văn Văn đã lơ mơ, cô bé đó không biết cách chăm sóc người khác.” Phạm Sóc đã nói đến vấn đề chính.

“Vâng, em biết. Cô ấy quả thực rất lơ mơ.” Tô Kim Lâm nghiêng đầu suy nghĩ rồi nói, “Nhưng em có thể chăm sóc cô ấy.”

“Hai người không thích hợp.” Phạm Sóc thở dài ra một hơi, “Hãy ở bên anh, anh sẽ chăm sóc em.”

“Anh đang muốn dùng chén cháo mua từ Lâm Ký này để thuyết phục em?” Tô Kim Lâm nhướn mày khinh thường nói.

“Vì em, anh tình nguyện làm tất cả.” Cảm xúc của Phạm Sóc bị kích động. “Anh cũng có thể học nấu ăn, học dọn dẹp đồ đạc, cái gì mà anh không thể học chứ?”

“Em vốn dĩ không cần một người hầu.” Tô Kim Lâm bình tĩnh nhả ra câu chữ tàn nhẫn.

“Nhưng mà, anh yêu em.” Phạm Sóc nghiêng người đè Tô Kim Lâm xuống sofa, gắt gao ôm chặt lấy Tô Kim Lâm, giọng nói tràn đầy thâm thiết.

“Phạm Sóc, anh đứng dậy khỏi người tôi ngay lập tức.” Ánh mắt bình tĩnh vô tình từ đầu đến cuối của Tô Kim Lâm làm Phạm Sóc khó có thể tiếp nhận, vì vậy hắn ôm lấy Tô Kim Lâm không buông.

“Phạm Sóc, anh biết là tôi đánh không lại anh. Anh có thể lựa chọn cưỡng ép tôi.” Dường như dụ dỗ người khác phạm tội, Tô Kim Lâm nhẹ nhàng nói. Đúng, điều đó là đúng, nhưng chuyện đó một khi đã xảy ra, tôi sẽ không còn cơ hội nào trong trái tim em nữa, đúng không?

Phạm Sóc buông Tô Kim Lâm ra, suy sụp dầy vò tóc, “Rốt cuộc phải làm như thế nào em mới chấp nhận anh?”

“Phạm Sóc, chúng ta không thích hợp.” Tô Kim Lâm thở dài. “Anh sẽ có lựa chọn tốt hơn để chọn.”

“Anh vẫn yêu em.” Phạm Sóc khẳng khái không từ bỏ.

“Yêu tôi?” Tô Kim Lâm hừ lạnh một tiếng. “Tôi không hiểu yêu ở đây mà anh nói là gì.”

“Lại nói nữa, anh dựa vào cái gì mà yêu tôi? Anh mang cái gì đến để yêu tôi?” Tô Kim Lâm ngẩng cao đầu độc địa nói. “Dùng tiền, mua được tình yêu hay là mạng sống?”

Nói trắng ra, Tô Kim Lâm tôi khinh thường tình yêu của anh, tiền của anh, hơn hết là cả cuộc đời anh. Đây căn bản không phải là điều tôi muốn.

“Kim Lâm, em vẫn chưa yêu ai đúng không? Nếu không em sẽ không tàn nhẫn như vậy. Yêu một người là nguyện vì người đó mà làm tất cả. Tiền tài, tình yêu, tính mệnh, chỉ cần em muốn, anh đều nguyện ý cho em.” Phạm Sóc tỏ ra đau khổ như vậy.

“Vậy à? Nếu như tôi chấp nhận anh ngay từ lúc đầu, thì bây giờ anh có nói ra những lời này không? Cái gì không có được mới là tốt nhất, hiểu không?” Tô Kim Lâm giáo huấn.

“Anh không hiểu. Anh chỉ biết là anh yêu em, muốn có được em.” Phạm Sóc lắc đầu kêu lên. “Anh sẽ không bỏ cuộc đâu.”

“Tôi không muốn làm anh đau khổ.” Tô Kim Lâm nói.

Cuộc nói chuyện vẫn chưa kết thúc, sự việc đã căng thẳng như vậy rồi.

16. Chương 16

Cạch một tiếng, cửa được nhẹ nhàng mở ra, Tiểu Trữ Nhi xét nét đi vào.

“Học trưởng? Anh Kim Lâm?” Sự xuất hiện của Trình Trữ đã phá vỡ căng thẳng giữa hai người.

“Tiểu Trữ Nhi về rồi à. Ăn cơm chưa?” Tô Kim Lâm nở một nụ cười.

“Dạ. Đã ăn rồi. Em có mua cháo về cho anh đây.” Tiểu Trữ Nhi vui vẻ nói, đặt một đồng hồ trong tay lên bàn, nhìn thấy cái chén đã dùng qua trên bàn, “Anh hai, anh ăn qua rồi à?”

“Ừ. Nhưng nếu là cháo của Tiểu Trữ Nhi mua thì anh vẫn sẽ ăn hết sạch luôn.” Tô Kim Lâm cười cười.

“Dạ. Anh và học trưởng cùng ăn đi. Dù sao em cũng mua rất nhiều.” Trình Trữ không biết chuyện xảy ra giữa hai người, vẫn nhiệt tình nói.

“Không cần đâu. Anh còn chút việc nên phải đi đây, Kim Lâm em nghỉ ngơi cho khỏe nhé, ngày mai anh lại đến gặp em.” Phạm Sóc nhìn hai người, trong lòng buồn bực nói tạm biệt. Tình yêu không đến quá nhanh, phải kiên nhẫn chờ đợi.

Tô Kim Lâm không nói gì, trái lại Tiểu Trữ Nhi rất cần mẫn tiễn Phạm Sóc đến cửa. “Học trưởng đi thông thả ạ.”

“Tiểu Trữ Nhi quay về đi. Không cần tiễn.” Tâm tình Phạm Sóc hồi phục rồi, sự lạnh lợi của Tiểu Trữ Nhi khiến hắn phải cười một cái.

“Dạ.” Trình Trữ nhẹ nhàng gật đầu.

“Tiểu Trữ Nhi còn mua bánh kem à?” Tô Kim Lâm nhướn mày. Tiểu Trữ Nhi nhìn bánh kem trên bàn, có chút ngượng ngùng.

“Là người đàn ông ở công ty lúc trước cho em.” Nói xong mặt hồng lên rồi bồi thêm một câu. “Em đã cố từ chối rồi, nhưng...”

“Nhưng anh ta vẫn sống chết ép em phải không?” Tô Kim Lâm tiếp lời, cậu hiểu rõ tính cách của Phương Dương.

“Dạ đúng, anh ta nói anh ta muốn xin lỗi, nếu như em không nhận chiếc bánh kem này thì chính là em không tha thứ cho anh ta, em không còn cách nào khác đành phải nhận.” Tiểu Trữ Nhi nói tiếp.

“Ha ha, không sao đâu, nhìn em căng thẳng kia.” Tô Kim Lâm cười to. “Nhưng lần sau đừng có để ý đến hần.”

“Em biết rồi.” Tiểu Trữ Nhi rất nghe lời Tô Kim Lâm.

————— Đường ngăn cách —————

“Làm sao vậy, chỉ mới chết có một mảnh tình mà không muốn sống nữa, đây đâu phải là phong cách của cậu.” Phương Dương nhàu mày nhìn Đường Duệ hồn bay phách lạc.

Đường Duệ không để ý đến người trước mắt, tiếp tục uống rượu.

“Tôi thấy thằng nhóc đó có gì tốt đẹp đâu, chỉ là lớn lên đẹp hơn một chút thôi. Với điều kiện của cậu thì không phải rất dễ dàng tìm người giống như nó sao?” Phương Dương đứng một bên nói lảm nhảm.

“Ôi giới, đừng uống nữa, cậu vui lên chút đi, hôm nay tôi đi thị sát cửa hàng bánh ngọt của cậu rồi, từ con thỏ trắng nhỏ của tôi thì biết được thằng nhóc yêu nghiệt nhà cậu đang bị bệnh đó, theo quan điểm của tôi, thằng nhóc đó cũng có tình nghĩa với cậu đó chứ, nếu không tại sao lại bị bệnh thế kia.” Phương Dương nói tiếp. “Vẫn là chú thỏ trắng nhỏ của tôi dễ thương, không biết nhe nanh múa vuốt, lại rất biết nghe lời.”

“Kim Lâm bệnh rồi?” Đường Duệ ngừng lại hỏi, có chút lo lắng.

“Nghe nói vậy.” Phương Dương trả lời.

“Ha ha, cậu ta không cần tôi, cậu ta có bạn gái chăm sóc rồi.” Đường Duệ mất hồn nói.

Chữ ‘tình’ hại người. Phương Dương thầm than. “Tôi giúp cậu giải quyết con bé đó. Sẽ không xảy ra vấn đề gì đâu.”

Đường Duệ lắc lắc đầu, nếu như anh đồng ý, cô bé kia sẽ không sống qua mấy ngày đâu, nhưng anh không muốn Tô Kim Lâm hận anh. Anh chỉ có thể van cầu cho Tô Kim Lâm cảm thấy cảm động trước tình yêu của anh.

“Quên đi, cậu xem sao cho được ấy.” Phương Dương hiểu rõ tính của bạn mình, hần biết Đường Duệ sẽ giữ vững chừng mực, nhưng hần sẽ lựa chọn thời điểm thích hợp giúp bạn mình một tay, Đường Duệ không đành lòng để cho Tô Kim Lâm đau khổ, nhưng hần lại không có ấn tượng gì với Tô Kim Lâm.

17. Chương 17

Ngày ngày cứ trôi qua chậm rãi như vậy. Tô Kim Lâm cũng không có nghe được tin tức gì về Đường Duệ nữa.

Trái lại Phạm Sóc vẫn kiên trì quần lầy Tô Kim Lâm. Tô Kim Lâm nói: “Anh biết không, nếu như tôi là con gái, anh dùng cách nhu tình tiến công thì còn có cơ hội làm tôi rung động, nhưng tôi không phải. Đàn ông rất là dễ mềm lòng, anh đối với hần tốt, hần sẽ nghĩ rằng anh thật sự tốt với hần. Nhưng một ngày anh rời đi, hần vẫn sẽ cho rằng anh vì yêu mà sinh hận. Anh như vậy có đáng không? Vì một người không yêu anh?”

Phạm Sóc nói: “Cho dù em có nói gì đi nữa, anh cũng sẽ không bỏ cuộc.”

Tô Kim Lâm không để ý lắm đến việc trừ bỏ những bất lợi mà Phạm Sóc có thể gây ra cho Nhạc Văn Văn, cậu lại còn ngênh ngang đi lại với Nhạc Văn Văn.

Quán trà sữa gần trường.

“Kim Lâm, tôi cảm thấy thật đau khổ. Quách Đan Minh vẫn không để ý đến tôi. Tôi đã ăn nói khép nép với hắn ta rồi, mà hắn vẫn không để ý đến tôi.” Nhạc Văn Văn gần như muốn khóc rồi, mặt nhăn lại thành một đống.

Tô Kim Lâm có chút ảo não, vì chính mình trong lúc hứng khởi nhất thời, mà rước lấy nhiều người không vui như vậy. Bản thân thật sự cũng có lỗi chứ. Nhưng mà nếu không giúp tên Quách Đan Minh lạnh lùng với cô nhóc ngốc nghếch Nhạc Văn Văn này một tay, là sẽ chẳng thể nhanh có kết quả được, bản thân cũng tính là làm được một việc tốt đi.

Trong tiềm thức của Tô Kim Lâm rất bài xích chuyện cậu làm tổn thương Đường Duệ. Trong lòng dường như có gì đó đang dần dần biến chuyển.

“Cậu nghe lời của tôi, vài ngày sau hai người sẽ tốt đẹp như lúc ban đầu thôi.” Tô Kim Lâm nói.

“Có thật không?” Nhạc Văn Văn hoài nghi.

“Chỉ cần một câu, cậu ta nhất định sẽ quan tâm đến cậu một lần nữa.” Tô Kim Lâm cười như không cười.

“Câu gì?” Nhạc Văn Văn kinh ngạc.

“Em yêu anh, anh đừng bỏ mặc em nữa.” Tô Kim Lâm nói xong bắt đầu cười lớn.

Người ngoài cửa đang định tiến vào lại nghe thấy câu đó của hai người, dừng một chút lại đi ra ngoài.

“Nói câu yêu anh không có tác dụng lắm đâu. Nếu không vì sao Phạm Sóc nói câu anh yêu em rất nhiều lần rồi mà vẫn không có tác dụng.” Văn Văn đột nhiên thốt ra câu này.

“Phạm Sóc kêu cậu đến nói hộ à?” Tô Kim Lâm nhũm mày.

“Anh Phạm Sóc rất đáng thương, cậu từ chối anh ấy, anh ấy rất đau khổ.” Nhạc Văn Văn dường như rất có hứng thú với chuyện này.

“Cậu không cảm thấy con trai với con trai yêu đương nhau là kỳ lạ à?” Tô Kim Lâm không tin Nhạc Văn Văn là một thành viên trong giới hủ nữ đông đảo, muốn người ngây thơ như cô ấy chấp nhận đồng tính luyến ái là cũng khó rồi.

“Anh Phạm Sóc luôn yêu thương tôi. Tôi cảm thấy anh ấy là một người tốt. Kim Lâm cậu cũng tốt, hai người cặp với nhau rất là hợp.” Nhạc Văn Văn nói như thể điều này là đúng, chỉ là lí do này có chút buồn cười thôi.

“Nếu tôi không sai thì cậu không muốn sở hữu tôi đúng không?” Tô Kim Lâm trêu đùa.

“Không muốn.” Nhạc Văn Văn nghĩ một chút rồi trả lời.

“Thật đáng tiếc.” Tô Kim Lâm nở một nụ cười rất mê hồn. Nhạc Văn Văn nhìn nụ cười đó của Tô Kim Lâm, trong lòng nghĩ đây là nguyên nhân để thích cậu mà tôi chưa bao giờ nghĩ đến.

Hai người cười cười nói nói rất lâu rồi mới chia tay. Người nào cũng không phát hiện rằng nguy hiểm đang cận kề.

Phương Dương vẫn không nhận được chạy đến trường của chú thỏ trắng nhỏ đáng yêu kia tìm cậu. Vào trường học thì lại thấy một quán trà sữa, tiện đường vào ngồi chờ thỏ trắng nhỏ tan học. Không nghĩ đến vừa vào cửa liền nghe được giọng nói lạnh lốt đang thốt ra lời tỏ tình của thằng nhóc đã làm huynh đệ nhà mình đau khổ biết bao kia, nói xong lại còn bật cười ha ha.

Đường Duệ đối với mày quá tốt để làm gì? Vừa mới quảng một người đi, quay người lại là nói yêu đương với người khác. Tô Kim Lâm, sao mày vô tình đến thế?

Nếu đã như vậy, bọn tao cần gì phải khách khí với mày nữa?

“Vương Cường, có việc cho cậu làm đây...” Phương Dương nói qua điện thoại

18. Chương 18

Đường Duệ vẫn chưa gặp mặt Tô Kim Lâm. Trong lòng chứa chan tình cảm dịu dàng rồi cũng lạnh dần theo thời gian. Tuy nhiên những lúc yên tĩnh trong lòng nhớ lại con người tàn nhẫn kia thì cảm thấy rất chua xót, nhưng Đường Duệ vẫn không ngăn được bản thân nhớ đến Tô Kim Lâm. Có lẽ thời gian chính là tốt nhất, đợi một vài ngày nữa bản thân sẽ quên đi cậu ta, Đường Duệ tự giễu nghĩ.

Đường Duệ nghĩ có lẽ anh và Tô Kim Lâm sẽ không bao giờ giao nhau nữa, nhưng Tô Kim Lâm lại nhầm lúc này gửi cho anh những mẫu tin nhắn nói muốn gặp anh. Tuy Đường Duệ ngoài mặt lạnh tanh, nhưng trong lòng lại có những gợn sóng kích động không thôi, Tô Kim Lâm hỏi hận rồi ư? Cậu ấy muốn níu kéo mình lại ư?

Đường Duệ chỉnh trang lại cách ăn mặc mấy ngày chưa để ý rồi của mình. Anh buồn vì mình vẫn ôm hy vọng đối với Tô Kim Lâm. Ngay cả ý nghĩ mặt dày mày dạn cầu khẩn Tô Kim Lâm quay về mà anh cũng suy nghĩ được.

Nếu như có thể có được tình cảm của Tô Kim Lâm, anh nguyện đem tất cả để đánh đổi.

Đến tiệm cà phê đã hẹn trước với Tô Kim Lâm, Tô Kim Lâm đã ở đó đợi anh rồi. Trên người chỉ mặc một chiếc áo lông bình thường, Đường Duệ thấy được còn cảm thấy đau lòng. Đường Duệ nhanh chóng cởi áo khoác của mình khoác lên thân hình mỏng manh đó.

Tô Kim Lâm quay mặt lại nhìn Đường Duệ, trên mặt chính là một loại lạnh lùng nói không nên lời. Trong lòng Đường Duệ khẽ run lên.

Tô Kim Lâm hơi vùng vẩy một chút, áo khoác của Đường Duệ liền rơi xuống đất. “Tâm trạng của Đường tổng cũng không tồi nhỉ?” Tô Kim Lâm cười lạnh.

Đường Duệ nhìn nét mặt của Tô Kim Lâm nói không nên lời. Em muốn tôi nói như thế nào? Nói là mất em rồi tôi rất đau khổ rất không vừa lòng ư? Chỉ sợ nói ra không làm em cảm thông một chút nào mà còn là trò cười cho em nữa.

“Tâm trạng Đường tổng đương nhiên là tốt rồi. Ngài nhìn chúng tôi thấy ngứa mắt nên muốn trối thì trối giết thì giết, kéo theo nhiều người vô tội như vậy vào cuộc chơi của ngài thì làm sao mà không vui cho được!” Tô Kim Lâm cười mỉa mai, giọng điệu cực kỳ trào phúng.

Trong phút chốc Đường Duệ tỉnh hẳn ra, hôm nay Tô Kim Lâm tìm anh không phải là để ôn chuyện cũ, mà chính là đem quân đến hỏi tội. Bản thân đã vì cậu mà hành hạ đủ rồi, đến giờ vẫn chưa làm gì thì tự nhiên đã bị gán cho một tội? Nghĩ đi nghĩ lại, ánh mắt trở nên lạnh lùng hơn, giọng nói cũng lạnh hơn. “Tôi không biết em đang nói gì?”

“Nói cái gì ư?” Dường như Tô Kim Lâm đã bị bộ dạng vô tư lự của Đường Duệ chọc giận rồi, giận dùng dùng mượn tách cà phê trên bàn hất mặt vào Đường Duệ. “Đám làm không dám nhận phải không Đường Duệ? Nhạc Văn Văn ở đâu, con mẹ nó anh còn không biết?”

Đường Duệ bị người đối diện hắt nước đầy người, rất thảm hại. Tách cà phê nóng ấm này lại làm nguội đi ngọn lửa trong lòng anh. Một lúc sau anh mới nhận ra được thì ra là về Nhạc Văn Văn bạn gái của Tô Kim Lâm, ghen tị và tức giận đồng loạt nổi lên.

“Đúng, con bé đó đang trong tay tôi, tôi đúng là muốn hành hạ nó sống không bằng chết, Tô thiếu gia em làm gì được tôi?” Đường Duệ giận dữ nhưng lại cười một cách ngả ngớn.

“Đường Duệ anh là tên khốn nạn, tôi không thể tin được anh lại là loại người như vậy!” Tô Kim Lâm thở hổn hển. Đường Duệ nghĩ, xảy ra chuyện thì người đầu tiên em nghĩ đến lại là tôi, em đã nghĩ tôi là loại người gì rồi? Trong tâm trí em tôi chỉ là loại bỉ ổi vừa thương vừa đáng hận đến mức không có được tình yêu thì chỉ biết ép buộc phá hoại hạnh phúc của người khác thôi sao? Tôi có nói gì thì cũng chẳng thể thay đổi được đúng không?”

“Đúng, tôi chính là loại người như vậy đó.” Đường Duệ khiêu khích. “Không có được em tôi thế sẽ không bỏ qua.”

“Anh...” Tô Kim Lâm không biết làm gì. Nghĩ thì muốn kêu Đường ca ra mặt giúp một tay, nhưng Đường Duệ cực đoan như vậy, giúp không được lại còn bị anh ta làm cho chết hơn. “Anh muốn như thế nào?”

“Tôi muốn như thế nào chẳng phải Kim Lâm em hiểu rõ nhất sao?” Ánh mắt của Đường Duệ rõ ràng là cố ý lưu luyến trên người Tô Kim Lâm.

Tô Kim Lâm im lặng một lúc: “Trước tiên anh hãy thả người ra, tôi muốn đảm bảo rằng Nhạc Văn Văn vẫn còn an toàn.”

Đường Duệ nghe thấy Tô Kim Lâm luôn luôn gọi tên đứa con gái đó một cách thân mật như vậy thì cơn giận lại bùng phát: “Em không được kêu tên đứa con gái đó! Tại sao chân tình tôi trao cho em nhiều như vậy mà em lại xem như không thấy, lại còn có thể nhẫn tâm tổn thương tôi như vậy? Rốt cuộc em có tim hay không?” Tô Kim Lâm, em vì một đứa con gái mà đến đây gặp tôi, vì một đứa con gái mà trở mặt với tôi, vì một đứa con gái mà giẫm đạp lên tình cảm của tôi, tôi nên nói là em thật nặng tình hay là vô tình đây?

Tô Kim Lâm cũng rống lên: “Văn Văn chỉ là bạn của tôi, tôi và cô ấy không có quan hệ gì khác biệt hết, anh có thể đừng làm khó tôi nữa được không?”

Sau khi hét xong thì hai người im lặng. Tô Kim Lâm thẳng thắn nói với mình như vậy là bản thân vẫn còn cơ hội ư? Cậu ấy đang giận mình ư? Trong lòng Đường Duệ nghĩ.

Bản thân Tô Kim Lâm có chút hối hận rồi, bản thân tại sao lại nói ra những lời mất mặt này cơ chứ? Tuy nhiên vài ngày trước bản thân đã xác định rõ tình cảm của mình đối với Đường Duệ rồi, nhưng những lời này nói vào lúc này thì lại không thích hợp lắm. Ngày đó bản thân đã nghĩ thông suốt rồi, có thể gặp được người mình thích thích mình thật là không dễ dàng, bản thân tại sao lại muốn đẩy tất cả chân tình này đi? Tuy nhiên lần này bản thân mạo hiểm không nắm được cục diện, nhưng nếu như tình yêu mà bạn có thể điều khiển được, thì tình yêu đó không phải là chân chính. Bản thân sẽ không lấy một cái cơ buồn cười mà từ chối một tình yêu khó có được nữa.

Qua nửa ngày rồi Tô Kim Lâm mới mở miệng: “Văn Văn thật sự là do anh bắt cóc sao?”

“Kim Lâm, em tin tôi, tôi không bao giờ làm loại chuyện đó.” Đường Duệ nói nghiêm túc.

Vậy tại sao lúc này anh không nói. Tô Kim Lâm thầm oán. Nhưng nếu như chuyện này không phải do Đường Duệ làm, thì ai có thể làm đây? Nhạc Văn Văn ngây thơ lương thiện không đến nỗi có người thù oán chứ.

“Vậy anh thấy là ai làm đây?” Tô Kim Lâm hỏi.

“Chuyện này...” Đường Duệ vừa muốn trả lời thì bị tiếng chuông điện thoại âm ỹ khẩn cấp ngắt đi. Đường Duệ sốt ruột lấy điện thoại ra nhìn, chuẩn bị đuổi người rồi nói tiếp.

“Phương Dương, cậu lại chuẩn bị làm cái gì đấy?” Đường Duệ tức giận. Đây chính là vì vào thời khắc mấu chốt giữa anh và Tô Kim Lâm, luôn luôn bị ruồi bọ quấy rầy.

“Đường Duệ. Tôi biết cậu không nỡ tổn thương người trong lòng cậu, cho nên tôi cũng sẽ không làm chuyện đó.” Đường như Phương Dương vẫn rất đặc ý. “Tôi mạo hiểm giúp cậu bắt cóc được đứa con gái kia, cậu có muốn tự mình dạy dỗ nó không?”

Hả? Đường tổng từ trước đến nay lâm nguy cũng không mất bình tĩnh nghe bạn mình nói như vậy sắc mặt đều thay đổi.

Không xong, lần này hiểu lầm lớn rồi.

19. Chương 19

“Cậu nhanh chóng thả người ra cho tôi, tôi có kêu cậu làm như vậy không? Những gì tôi muốn chính là sự can tâm tình nguyện của Kim Lâm!” Đường Duệ nói xong câu cuối cùng liền cúp máy. Câu cuối đó không những gạt phăng trách nhiệm của mình, lại còn nói lên tình yêu sâu đậm của anh đối với Tô Kim Lâm, làm người khác thật không dễ tìm ra lỗi sai. Cái tên cáo già gặp sắc quên bạn này. Tác giả thay mặt mọi người khinh bỉ hấn ta!

“Kim Lâm, em nghe anh nói.” Đường Duệ nhanh chóng đặt tay lên hai vai Kim Lâm để cậu nghe mình giải thích.

“Em đang nghe đây. Anh nói đi.” Tô Kim Lâm nhìn thấy nét mặt Đường Duệ nghiêm túc thì trong lòng cũng sốt ruột theo, không lẽ Nhạc Văn Văn xảy ra chuyện gì rồi?

“Con bé đó bị Phương Dương bắt đi rồi.” Đường Duệ hít một hơi thật sâu rồi vẫn chọn nói thẳng ra. Anh không muốn vì sự ngu ngốc nhất thời của Phương Dương mà làm hại bản thân.

“Cái gì? Mẹ nó Đường Duệ anh còn nói là không phải anh làm, nếu như không phải anh bày kế cho Phương Dương thì làm sao hấn ta có thể làm loại chuyện này cơ chứ?” Tô Kim Lâm bắt đầu vùng vẫy muốn đánh Đường Duệ.

“Kim Lâm, tin anh, anh chưa bao giờ lừa em!” Đường Duệ cũng không tránh, chỉ kiên cường nói cho cậu.

“Vậy anh nói thử xem tại sao Phương Dương lại bắt cóc Văn Văn?” Tô Kim Lâm tức giận hỏi.

“Em cũng biết là em nhần tâm bao nhiêu chứ, Phương Dương là anh em của anh, đương nhiên sẽ muốn ra mặt giúp anh một chút.” Đường Duệ oan ức nói. Nhìn thấy Kim Lâm lại trừng mắt, nhanh chóng bổ sung thêm một câu: “Phương Dương làm sao có thể ra tay với con bé kia chứ? Ba của nó là sĩ quan cấp cao, bọn anh sẽ không tùy tiện gây thù chuốc oán đâu.”

“Vậy thì anh nhanh nhanh kêu người đưa Văn Văn về đi. Người đàn ông đó phát điên rồi.” Tô Kim Lâm ra lệnh.

“Được, được, được.” Đường Duệ nhanh chóng trả lời.

Sự kiện bắt cóc Ô Long này đến đây là kết thúc. Tổng thể mà nói thì sự kiện bắt cóc này cũng thúc đẩy tình cảm giữa Đường Duệ và Tô Kim Lâm, vì vậy Đường Duệ quyết định bỏ qua cho Phương Dương, bởi vì thế mà anh ăn không ít quả đắng và trừng mắt của Tô Kim Lâm.

Mà mấy ngày nay Đường Duệ như đắm chìm trong hũ mật vậy, thường thường được những cuộc hẹn hò mà Tô Kim Lâm ưu đãi dành cho anh. Có lúc tối quá thì Tô Kim Lâm ngủ ở nhà anh, tuy nhiên phải nói rằng anh vẫn chưa chính thức ăn trọn người ta, nhưng ôm ôm ấp ấp thì lại không ít. Mỹ nhân trong lòng, ngay cả nằm mơ cũng là giấc mơ đẹp, Đường Duệ phát hiện ra bản thân dường như trẻ ra không ít.

Sau khi tan việc, Đường Duệ lại chạy xe đến đón người yêu bé bỏng, nhưng lại phát hiện người yêu của mình đang lồi lồi kéo kéo, trong lòng Đường tổng muốn bảo vệ vợ và có chút ghen tị nên đã nhanh chóng ngừng xe để chạy đến xem kẻ to gan không sợ chết nào dám đẩy cậu vào góc tường.

“Phạm Sóc, tôi đã nói với anh nhiều lần là tôi lựa chọn Đường Duệ rồi, anh làm ơn đừng đến quấy rối tôi nữa có được không?” Đây là giọng nói của Tô Kim Lâm. Đường Duệ nghe thấy Tô Kim Lâm thừa nhận địa vị của bản thân, không kìm được cảm xúc ngổn ngang, bản thân hao phí rất nhiều tâm ý mới có thể thắng được trái tim của Tô Kim Lâm đó!

“Anh không quan tâm em cặp với ai, anh chỉ yêu em thôi!” Phạm Sóc cứng đầu nói.

Gặp phải tên mắc chứng hoang tưởng rồi. Tô Kim Lâm đảo cặp mắt trắng dã. Trong lòng thầm nghĩ bản thân tại sao toàn gặp phải loại không biết phải trái thế này.

“Kim Lâm, nói chuyện phiếm cùng bạn học à?” Thì ra là tình địch cũ, Đường Duệ phát hiện ra bản thân cực kỳ khó chịu, vợ của mình bị con sói này nhìn chăm chăm thật là nguy hiểm. Bản thân là một người đàn ông thì nhất định phải bảo vệ vợ mình cho tốt. Đương nhiên ‘vợ’ là gọi trong lòng thôi, nếu thật sự gọi Tô

Kim Lâm như vậy thì cậu không lột da mình mới lạ? Đường Duệ vừa nghĩ vừa bình tĩnh và thuần thực đi lên ôm lấy eo Tô Kim Lâm.

“Đường Duệ, anh cũng đừng có đắc ý. Một ngày nào đó Tô Kim Lâm sẽ là của tôi.” Phạm Sóc nghiêng răng nhìn Đường Duệ đang đắc ý trước mặt.

“Phạm Sóc. Tôi và Kim Lâm đã xác định quan hệ rồi, cậu làm ơn đừng đến làm phiền Kim Lâm nữa.” Đường Duệ chỉnh lại sắc mặt. “Cậu không cho đáp ứng nỗi hạnh phúc mà Tô Kim Lâm muốn đâu.”

“Tôi có thể! Tôi yêu em ấy!” Mắt Phạm Sóc đỏ lên, có chút cuồng loạn.

“Yêu thì chứng minh cho cái gì? Cậu yêu em ấy thì ba mẹ cậu gia đình cậu có cho phép cậu với Kim Lâm ở bên nhau không? Cậu có thể bảo vệ Kim Lâm khỏi đau khổ không?” Giọng điệu của Đường Duệ trở nên gay gắt. “Cậu đừng quên kết cục của người yêu trước của cậu.”

“Đường Duệ, anh điều tra tôi?” Phạm Sóc nắm chặt tay lại.

“Tôi chỉ vì muốn bảo vệ người mình yêu.” Đường Duệ nhàn nhạt nói. “Phạm Sóc, buông tay đi, yêu một người không phải là ép buộc người ấy ở bên mình, mà chính là làm cho người ấy hạnh phúc!”

Nói xong câu nói xúc động kia, trong lòng Đường Duệ vẫn âm thầm hả hê, gần đây tư tưởng thâm sâu của bản thân nâng cấp lên không ít? Đang còn tự hoan hô bản thân thì phát hiện đôi mắt mắt xinh đẹp mang theo sự khinh thường của Tô Kim Lâm, ánh mắt đó giống như nói: Lúc đầu chẳng phải tôi cũng bị anh cố sống cố chết bám riết theo đó sao, bây giờ vẫn còn mặt mũi đi nói người khác ư?

Đường Duệ cười ngốc một lúc, thừa dịp Phạm Sóc đang ngẩn ra thì kéo Tô Kim Lâm lên xe rồi nổ máy chạy luôn. Hôm nay bản thân vẫn có sắp xếp tiết mục mà. Không thể để cho những kẻ không quan trọng làm hỏng tiến trình được.

Đường Duệ đưa Tô Kim Lâm đến nhà hàng đặt theo tên một cặp vợ chồng để ăn tối, hai người thưởng thức bữa tối dưới ánh nến lãng mạn.

Hai người vừa ăn vừa trò chuyện, cũng rất thú vị. Thấy Tô Kim Lâm cũng ăn không ít rồi, Đường Duệ hỏi hộp lấy chiếc nhẫn đã chuẩn bị trước từ trong túi ra.

“Kim Lâm, anh yêu em! Kết hôn với anh có được không?” Đường Duệ căng thẳng nhìn Tô Kim Lâm, chỉ sợ người ham vui này vẫn chưa muốn ổn định cuộc sống.

Quả nhiên, Tô Kim Lâm mở to mắt nhìn Đường Duệ, lại nhìn đến chiếc nhẫn, ánh mắt chuyển biến, nhưng từ đầu đến cuối vẫn không động.

Đường Duệ cảm thấy gấp gáp hơn, không lẽ Tô Kim Lâm sẽ từ chối mình thật sao. Bản thân có chỗ nào mà cậu chưa vừa ý đâu, hay là Tô Kim Lâm chỉ muốn đùa giỡn với mình một chút thôi chứ thật ra chưa có tính đến việc ổn định? Tay Đường Duệ bắt đầu run rẩy rồi.

Bản thân đã hai mươi sáu rồi, chính là tuổi kết hôn, nhưng Tô Kim Lâm vẫn chưa đến hai mươi tuổi, ít nhiều gì cũng sẽ sợ kết hôn rồi ảnh hưởng đến học hành sự nghiệp này nọ! Đường Duệ nghĩ đến vô số lý do để an ủi bản thân. Trong lòng chuẩn bị tốt những điều cần nói rồi hăng rút tay về: “Anh quên là bảo bối của anh vẫn còn nhỏ, anh nguyện ý chờ em.” Đang nói thì thấy bàn tay thon mịn trắng trẻo của Tô Kim Lâm cầm lấy chiếc nhẫn.

Đoạn thời gian này Đường Duệ như đang trải nghiệm trò chơi Nhảy Bungee[1]. Tâm trạng cứ lên lên xuống xuống.

Tô Kim Lâm nhìn chiếc nhẫn được chế tạo đơn giản nhưng lại rất nổi tiếng nói: “Nhìn cũng không tệ.” Sau đó chậm rãi đeo chiếc nhẫn vào ngón áp út bên tay trái.

Sau cùng còn đưa tay lên nhìn dưới ánh đèn lấp lánh, long lanh xinh đẹp.

“Kim Lâm, em đồng ý anh rồi thì không được hối hận đâu đấy!” Đường Duệ vui mừng đem tay gấu ôm lấy Tô Kim Lâm.

“Em vẫn chưa có đồng ý gì hết mà, em chỉ thử chiếc nhẫn xem có hợp không đó mà~” Tô Kim Lâm lại còn mạnh miệng.

“Không sao không sao, đã đeo thử nhẫn lên rồi thì đã là người của anh, đêm nay chúng ta hãy hưởng phúc lợi của đôi vợ chồng mới cưới đi.” Đường Duệ rất vui.

Cút. Tô Kim Lâm muốn đẩy Đường Duệ ra. Nhưng Đường Duệ dễ gì mà bị đẩy, vì vậy, chúng ta cứ đợi đến màn đêm kịch tính bốn hướng đi đó đến đi!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tinh-yeu-vuon-truong-cua-to-kim-lam>